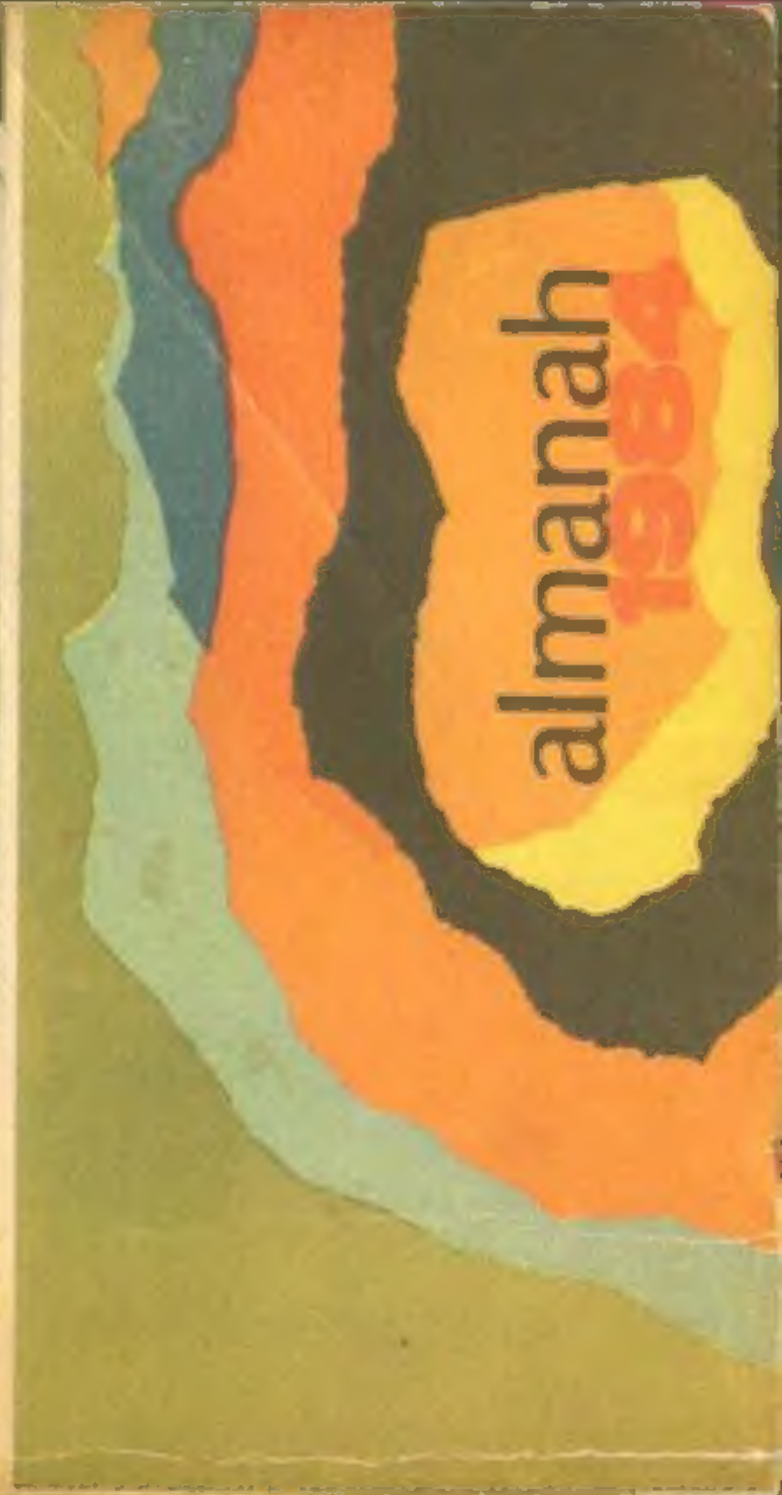

flacăra

almanah
1984

IANUARIE

L 2 9 16 23 30
 M 3 10 17 24 31
 M 4 11 18 25
 J 5 12 19 26
 V 6 13 20 27
 S 7 14 21 28
 D 1 8 15 22 29

FEBRUARIE

6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23
 3 10 17 24
 4 11 18 25
 5 12 19 26

MARTIE

5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30
 3 10 17 24 31
 4 11 18 25

APRILIE

2 9 16 23 30
 3 10 17 24
 4 11 18 25
 5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29

MAI

L 7 14 21 28
 M 1 8 15 22 29
 M 2 9 16 23 30
 J 3 10 17 24 31
 V 4 11 18 25
 S 5 12 19 26
 D 6 13 20 27

IUNIE

4 11 18 25
 5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30
 3 10 17 24

IULIE

2 9 16 23 30
 3 10 17 24 31
 4 11 18 25
 5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29

AUGUST

6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30
 3 10 17 24 31
 4 11 18 25
 5 12 19 26

SEPTEMBRIE

L 3 10 17 24
 M 4 11 18 25
 M 5 12 19 26
 J 6 13 20 27
 V 7 14 21 28
 S 1 8 15 22 29
 D 2 9 16 23 30

OCTOMBRIE

1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30
 3 10 17 24 31
 4 11 18 25
 5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28

NOIEMBRIE

5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30
 3 10 17 24
 4 11 18 25

DECEMBRIE

3 10 17 24 31
 4 11 18 25
 5 12 19 26
 6 13 20 27
 7 14 21 28
 1 8 15 22 29
 2 9 16 23 30

'84

**„Vine un nou an. Să facem
celor apropiați, copiilor, po-
oarelor, cel mai de preț ca-
dou: pacea, asigurarea liniștii
și vileții, a bucuriei de a trăi
intr-o lume mai dreaptă și mai
bună, o lume a dreptății, o
lume fără arme și fără nici un
fel de război“**

NICOLAE CEAUȘESCU

Anul 40 al Libertății

În care înapoi nu există, nici pasul pe loc nu există, în care zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă trebuie să batem mai sus niște berbe, să punem mai sus niște cărămizi ale edificiului nostru social, să impunem alt mai sus niște idei.

Anul pe care l-am încheiat a fost, din acest punct de vedere, un an de referință, un veritabil an-treaptă către piecurile spre care îndem. Dens în evenimente, adevărat concentrat de forțe, el va rămîne ca o culme de muncă și viață în cronică devenirii noastre, ca un moment dintre cele mai memorabile prin succesele dobîndite, prin multiplele solicitări la care am răspuns, prin angajarea bărbătească și temerară a noi perspective asupra Timpului, cucerit și trăit într-un fel ce ne este propriu, cu o conștiință a lui ce ne definește în chip major. A fost un an de eforturi aspre, adesea excepționale, un an în care în planul creației noastre s-au înțeles și surprize înalad de legile oarbe ale naturii (seceta, ale cărei efecte încă le resimțim) și de marile tulburări economice mondiale, care nu ne-au cruțat, n-avem cum să ne cruțe, ce trăitori pe această planșetă. Dar un an la capătul căruia, în sârbătoreasca zi a Republicii noastre, ne-am înălțat, printre pușinii în lume, cu clișiguri sigure în domeniul vitale ale înaintării, cu o producție industrială de peste 50 de ori mai mare ca în 1938, cu o producție agricolă care, în ciuda secetei, este de 3,5 ori mai înaltă, cu o creștere a venitului național care ne face țara de 15 ori mai bogată ca în „anul de vîrf” al cronicii antebelice. A fost un an în care ne-am confruntat (și încă ne confruntăm) cu probleme acute, cu problemele energiei și combatibililor, cu realitatea presantă a necesității unor eforturi sporite pe toate planurile, fără de care socotile noastre cu viitorul ar rămîne simple iluzii. Dar toți ținem un creion în mînă și toți știm să facem socoteli. Le face toată țara. Fîndcă acela care trudește trebuie să știe pe ce se bizuie, trebuie să știe cu limpezime în ce chip îi va onora viitorul truda, iar noi, aici, la Dunăre și Carpați, știm bine asta, la noi viitorul nefînd o planșetă necunoscută, ascunsă în norii incertitudinii, ci însuși solul pe care călcăm din azi în mîine, clar și robust desenat de planurile particulii. A fost un an în care veniturile poporului au sporit, în care acordul global, cu formă superioară de fructificare a muncii, cu formă superioară a dantei dintre efort și răsplata lui. A fost un an în care *noua calitate* a muncii și vieții — pe care clămacul destinului nostru, secretarul general al partidului și președintele României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ne-a fixat-o drept platformă națională de existență, drept cotă de ideal și de fapță în acest ceas istoric al devenirii noastre — a ajuns mai aproape de orizonturile rivnite. A fost un an de mari înclcățări

La fiecare prag de An nou, spunea cineva, avem impresia că o luăm de la capăt, deși, în fond, continuăm. Și că ne situăm într-un alt punct al vieții noastre sau al istoriei. Și că avem de fiecare dată o altă reprezentare a Timpului, dacă nu alintem (și n-avem cum fi) indiferență față de Timp. De fapt este pragul în care Omul și Timpul stau față în față, într-un cosmic armtășu, echivalent al faustianului „o, clipă, rămîi!” — rîgar în care copilul-collindilor de la Dunăre și Carpați prinde glas ca să fixeze tocmă această clipă, ca pe o bornă de hotar nu despărțind, ci unind două file de calendar:

*Aho, aho, copii și frați,
„Stați puțin și nu mînași
și cuela-mi ascultați!”*

E clipa socotelilor, a socotelilor pentru anul ce se încheie și pentru reverberația sa, întemolată pe aceste socoteli, în clipa, censul, ziua, anul ce vin. Fîndcă omul care trudește, care are ceva de făcut (și omul acestui pămînt al nostru are multe, foarte multe de făcut!), nu pune punct socotelilor odată cu ultima, sîla din cele 365 ale calendarului. Fîndcă pentru oamenii acestui pămînt al nostru, cuprînsă într-o febră și amplă mișcare de revoluție, Timpul nu e o simplă adiționare de ani și zile, el nensezîndu-se într-o curgere lentă și liniară din ieri în azi și din azi în mîine, ce poate fi oprită și urmată după poftă, ci într-un perpetuu, grăbit și eroc urcuș, într-o continuă escaladare de trepte,

ale lumii, de sacrificii, dar și de mari bucurii, de mari sărbători ale sufletului, datorate de forță și de minerie, de suverană încredere în stăruia acestui neam. A fost anul în care, celebrând 65 de ani de la Marea Unire, am celebrat unitatea deplină de ideal, de încredere și de simțire a tuturor fiilor acestui pământ, indiferent de naționalitate, conștienti în familia națiunii noastre socialiste, națiune puternică, liberă și independentă, înfrată prin istoria ei glorioasă și prin munca și creația ei de astăzi în rîndul forțelor mari, al umanității mari, pe care le poartă în sine. A fost un an în care locul nostru, al României și al românilor, s-a desnat cu o nouă vigoare pe harta lumii, grație acțiunilor noastre de pace și de concordie, de colaborare și bună conviețuire între popoare, grație apor- tului nostru de război și echilibru în confruntarea desecrii detonanță de interese între state și grupuri de state, grație strălucitorului inițiativ pe care președintele Nicolae Ceaușescu, personalitate de aură planetară, ascultată și admirată pe toate meridianele, le-a înscris în prim-planul eforturilor de salvagardarea vieții și civilizației Terrei. Apelurile de rezonanță universală ale României, ale președintelui Nicolae Ceaușescu, către conducătorii Uniunii Sovietice și Statelor Unite, către toate statele lumii, Declarația din 25 noiembrie a Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., Consiliului de Stat și Guvernului Republicii noastre au vădit, o dată în plus, implicarea noastră majoră și responsabilă într-o lume al cărei ritm trece și prin noi, a cărei respirație o propulsăm adesea. Au vădit, o dată în plus, că idealul nostru — idealul păcii și dezarmării, ale înțelegerii și securității, ale progresului și independenței, ale dreptății și demnității, ale omniei active, ale democrației reale, ale relațiilor cititorite pe respect reciproc, pe o nouă ordine politică și economică — își croiesc drum spre cea mai largă audiență. Își croiesc acest drum fiindcă sînt rationale și drepte. Își croiesc acest drum fiindcă sînt cursajoz răpicate și urmate, în primul rînd, de noi înșine.

Pășim acum într-un An nou, an care neli, la noi, are o lumingă aparte, o tulburătoare semnificație, o vastă deschidere spre orizonturile viaste, vestind roade noi, tot mai stornice, rădărite simbolice din boabele de grîu aruncate pe nea după fierul împodobit al Plugosorului care ară în gheșă. „Iarna-i grea, omătul mare, / Somno bune anul are” ...Pășim în cel de-al 40-lea an al Revoluției și al Libertății, al noli și marii noastre Civilizații Socialiste, avînd drept surad de zămărire acel August de foc al anului '44, avînd drept corolar de împliniri supreme cele aproape două decenii care s-au scurs de la

Congresul al IX-lea al partidului. Sînt deceniele de cînd la cîrma demersului creator românesc se află omul care, cu dragostea lui pentru țară, cu fermitatea sa revoluționară, cu energia sa, cu extraordinarea sa clarviziune, a înțeles acest nou drum al patriei, ghîndu-1 cu numele său: Nicolae Ceaușescu. Pășim, sub luminga sa conducere, în anul celui de-al XIII-lea Congres al partidului, moment de pîc al înaintării noastre, care va pune aceste înaintări jaloane de nouă cudență, de nouă și teafără eficiență istorică. Pășim într-un an de apoteoză istorică, dar și de mari, de inedite cerințe ale istoriei. Cerințe care, așa cum sublinia Iovășcu Nicolae Ceaușescu în Plenara C.C. al P.C.R. din 14-15 noiembrie, care a dezbătut și aprobat proiectul Planului național unic de dezvoltare economico-socială a României pe anul 1984 cum și alte proiecte de acută însemnătate pentru anul și anii ce vin, impun o nouă concentrare de forțe — materiale, tehnice, științifice, financiare, umane — astfel ca nici o picătură din efortul național să nu se piardă, ci fiecare strop al acestuia să rodească din plin. Este nevoie, pentru acențare, să ne articulăm mai mult ca orînd sfertările, să le sincronizăm, să le unificăm, într-o solidaritate a gesturilor, a respirației, a idelilor prin care omul și colectivitatea să fie una, întregul și partea să fie una, poporul să fie una cu munca și cu creația sa. Este nevoie de hărnicie și de competență, de gândire lucidă, liberă, îndărătnică, pusă în slujba noului, este nevoie, așa cum reliefa secretarul general al partidului la Consaltirea de la Mangalia, din vara anului pe care i-am încheiat, de spirit revoluționar, de conștiință politică și patriotică, este nevoie de înțelegerea necontenită, a stringențelor comandamente și somnăli ale ailei, sub amnul cărora să se angase toată energia, toată munca, toată dăruirea oamenilor acestui pământ.

Este nevoie — așa cum vibrant și emoționant arăta cîrmaciul partidului și al țării la adunarea festivă consacrată sărbătoririi a 65 de ani de la înfiurarea statului național unitar român — „ad facem legămînt că vom acționa întotdeauna și în toate împrejurările pentru întărirea continuă a unității întregului popor, în cadrul Frontului Democratic și Unității Socialiste, sub conducerea Partidului Comunist Român, forță politică conducătoare a întregii națiuni, că vom munci și vom lupta cu toate forțele pentru a asigura României un loc demn în rîndul tuturor națiunilor lumii”.

Răspunsul la înalta chemare a celui mai iubit fiu al neamului este — și va fi tototdeauna — pe măsura acestui popor eroic.

IUE PURCARU ■

Vizita în R. P. Bulgaria (martie 1983). Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu împreună cu tovarășul Todor Jivkov

Activitate dinamică, constructivă, în slujba păcii și progresului umanității

Incheiem un an în care situația internațională a continuat să fie deosebit de complexă și contradictorie, menținându-se o încordare gravă a raporturilor dintre state. Conflictele mai vechi nu numai că nu au fost soluționate, dar au apărut, în diferite regiuni ale lumii, noi stări de încordare și chiar de război. Nici în una din nopțile sale, acest an nu a cunoscut o pace autentică. În fiecare zi, din păcate, a curs singo omenească pe diferite fronturi declarate sau nedecarate, vizibile sau invizibile. Cursa înarmărilor,

Indoesebi a înarmărilor nucleare, a cunoscut o intensificare fără precedent, cheltuielile militare atingând fabuloasa sumă de circa 750 miliarde de dolari, ceea ce apăsă grea pe umerii tuturor popoarelor, accentuând instabilitatea mondială și reprezentând principala amenințare la adresa păcii și securității popoarelor, nivelul înarmărilor, arsele arsenale nucleare punând grav în pericol însăși civilizația, viața întregii omeniri. A luat proporții și mai mari criza economică mondială care afectează, într-o formă

Vizita în Turcia (mai 1983). Tovarășul Nicolae Ceaușescu împreună cu președintele Kenan Evren

sau alta, toate țările lumii, lovind cel mai puternic țările în curs de dezvoltare, a căror datorie externă se ridică, după aprecierile specialiștilor, la 750-800 miliarde dolari. Este o mare tragedie faptul că, în timp ce sînt irecitate pe minut circa 1,6 milioane de dolari pentru înarmări, floare al patrulea copil din Africa, Asia și America Latină suferă de malnutriție cronică și floare al doilea nu poate urma cursurile unei instituții de învățămînt. În aceste țări, din cauza condițiilor de sărăcie în care trăiesc, a hranei insuficiente, a apei infectate, a lipsei de îngrijire medicală, zilnic facetează din viață circa 40 000 de copii care nu au timp încă vîrsta de un an. Imobiliarul negocierilor în domeniul lichidării subdezvoltării și edificării unei noi ordini economice internaționale, inclusiv în cadrul celei de-a VI-a sesiuni U.N.C.T.A.D., adîncirea decalajelor dintre săraci și bogați la scară mondială au dus la dezvoltarea puternică a conștiinței dintre țările în curs de dezvoltare și țările dezvoltate, la creșterea neîncrederii

dintre ele, la agravarea și mai periculoasă a situației internaționale.

Dar analiza științifică, materialist-dialectică, a situației mondiale actuale impune, totodată, constatarea realității că secole de state noi independente, apărute pe ruinele imperiilor coloniale, împreună cu țările socialiste, cu alte țări mici și mijlocii, reprezintă o importantă forță pozitivă a vieții internaționale, că noi state și grupe de state reclamă un rol mai important în politica mondială și vor să se afirme independent, că, în general, se manifestă tot mai puternic voința spre o tendință nouă, care să pună capăt vechii politici imperialiste de forță și dictat, de asuprire și dominație, de împărțire și reîmpărțire a zonelor de influență, de foloșire a forței și de amenințare cu forța, spre o politică care să asigure dezvoltarea liberă și independentă a tuturor popoarelor.

Intr-o asemenea situație mondială deosebit de complexă și contradictorie, plină de pericole dintre cele mai grave pentru pacea și securitatea internațională, pentru inde-

pendența popoarelor, România socialistă, președintele ei, un acționat cu hotărâre pentru oprirea agravării încordării, pentru reluarea și continuarea politicii de destindere, pentru soluționarea tuturor problemelor nu mai pe cale pașnică.

TRĂSĂTURI DEFINITIVE

Izvorită din esența orânduiri noi, socialiste, pe care o edificăm, politica externă a României, al cărei arhitect și promotor este secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, s-a distins și în anul 1983 prin caracterul său revoluționar, profund patriotic și internaționalist, situând în centrul preocupărilor slujirea intereselor poporului român, prietenia și colaborarea cu toate țările socialiste, conlucrarea și solidaritatea cu țările în curs de dezvoltare, cu statele nealinate, cu toate forțele progresiste, democratice, antilimpertuniste și iubitoare de pace de pretutindeni, instaurarea unei lumi mai bune și mai drepte pe planeta noastră; prin caracterul său științific și realist, întemeiat pe analiza materialist-dialectică și istorică, pe cunoașterea profundă și pe înțelegerea legilor obiective care acționează în societate, a modelului în care acestea influențează cursul evenimentelor internaționale, a mutațiilor ce se produc în lume; prin consecvența și principialitatea cu care își promovează pozițiile și principiile, care derivă din necesitatea imperioasă de a se asigura tuturor statelor dreptul la existență, la suveranitate și independență și se identifică cu năzuințele de pace, libertate și progres ale tuturor popoarelor; prin caracterul său democratic, care se reflectă atât în metodele folosite cât și în insistența cu care se subliniază, de fiecare dată, necesitatea participării, pe bază de egalitate, a tuturor statelor, indiferent de mărime, de potențial economic, uman și militar, de orânduirea social-economică, la examinarea și soluționarea marilor probleme cu care este confruntată omenirea; prin optimismul său sănătos, care izvoraște din încrederea deplină în popoare, în masele populare, în forțele progresiste, antilimpertuniste de pretutindeni, care, acționând unite, pot să oprească accentuarea încordării, să împiedice revenirea în războiul rece, să asigure reluarea politicii de destindere, de dezarmare, de respect al independenței și suveranității statelor, de colaborare și pace; prin omnia dintre glorie și acțiune, care se reflectă și este evidentă în tot ce întreprinde țara noastră pe planul relațiilor internaționale, atât în sfera raporturilor bilaterale cu alte state cât și în dezvoltarea și soluționarea marilor probleme ce stau în fața omenirii, pe terenul cooperării dintre națiuni la conferințele și în organizațiile internaționale; prin umanismul ei revoluționar, alături omul și aspirațiile sale pentru apărarea dreptului fundamental al popoarelor la pace, la viață, într-o lume liberă de asuprire și exploatare, fără arme și

războaie; prin *dinamismul* său, care se manifestă atât în eforturile pentru dezvoltarea unor ample raporturi cu toate statele lumii, indiferent de orânduirea lor socială, în participarea tot mai activă la diviziunea internațională a muncii, în schimbul mondial de valori materiale și spirituale, cât și în numeroasele inițiative, propuneri și acțiuni menite să promoveze cauza păcii, securității, destinderii, dezarmării, independenței, suveranității și progresului tuturor popoarelor lumii.

OBIECTIV FUNDAMENTAL

Aceste trăsături caracterizează întreaga activitate a României socialiste, a președintelui său în viața internațională. În mod conștient țara noastră a refuzat izolarea și a respins așteptarea și speranțele desarte; dimpotrivă, s-a angajat energic, a întreprins acțiuni bazate pe previziuni științifice, nu s-a limitat de a reacționa pur și simplu la evenimente, ci a acționat pentru determinarea lor conștientă. A pornit și porneste de la necesitatea și posibilitatea, mai mult, de la obligativitatea, politică și morală, ca toate națiunile lumii, indiferent de mărime, de potențial economic, militar și uman, de orânduire socială, să participe, pe bază de egalitate, la viața internațională. Ne-am asumat conștient o anumită răspundere în fața prietelui popor, dar și a celorlalte popoare ale lumii, pornind de la convingerea că într-o lume indivizibilă prin însăși indivizibilitatea păcii, soarta omenirii nu este și nu trebuie să fie datul natural al unora, ci al tuturor națiunilor.

Obiectivul fundamental proclamat de partidul nostru este dezvoltarea țării, a poporului român pe coordonatele civilizației socialiste și comuniste; dar aceasta, nu într-o viziune limitată numai la destinele României, ci în cadrul marii comunități a națiunilor, de pe întregul cuprins al globului pământesc, înțelegând încă faptul că nimeni nu-și poate propune o dezvoltare în afara realităților internaționale și că progresul fiecărei națiuni este riguros condiționat de starea și căminul internațional. Tecmii de aceea țara noastră nu înregistrează pasiv diferitele evenimente internaționale, precum în curs de desfășurare, ci a înțeles și înțelege să fie element implicat, factor activ al vieții politice mondiale, pe toate șantierele păcii, securității, soluționării stărilor de război, regimelor, în interesele păcii și ale tuturor popoarelor, a problemelor cardinale ale contemporaneității.

DIRECȚII MAJORE

Ne aflăm la capătul unui an bogat în prezențe românești pe plan mondial, indisociabile de numele tovarășului Nicolae Ceaușescu, personalitate politică eminentă a vieții internaționale contemporane, cu un remarcabil prestigiu și înaltă prețuire la inimile și conștiința popoarelor. Secretarul general al

Vizita în Republica Zambia (Iulie 1963). Iovarășii Nicolae Ceaușescu și Iovarășă Elena Ceaușescu împreună cu președintele Zambiei, Kenneth David Kaunda

partidului, președintele republicii, a desfășurat în 1963 o vizită și prestigioasă activitate, al cărei ecou la scară planetară este imens; pentru că acțiunile pe care le-a inițiat, punerile sale răspund comandamentelor supteme ale epocii, sînt în consens cu aspirațiile vitale ale popoarelor de pretutindeni. Istoricul itinerar peste hotare ale Iovarășului Nicolae Ceaușescu, multiplele întâlniri avute pe pămîntul României cu șefi de state și de guverne, cu conducători de partide politice, parlamentari, reprezentanți ai vieții publice și cercurilor economice, științifice și culturale, conceptele formulate în problemele majore ale lumii de azi — fie că este vorba de securitatea europeană și de transformarea Europei într-un continent lipsit de arme nucleare de orice fel, de dezarmare, de lichidarea focarelor de încordare și război, indiferent unde acestea ar avea loc, de democratizarea relațiilor internaționale, sau de edificarea noului ordin economic și politic mondial — acțiunea și demersurile întreprinse de România, cu contribuția hotărî-

toare a președintelui ei, sublinierea permanentă a necesității unitii tuturor forțelor democratice, progresiste ale contemporaneității pentru salvarea păcii, pentru dezvoltarea liberă a tuturor popoarelor pe calea progresului economic și social s-au impas atenției generale ca importante contribuții la făurirea unei lumi mai drepte și mai bune, a înțelegerii și concilierii rodnice între toate popoarele. Cei ce vor scrie istoria epocii pe care o parcurgem vor consemna fără îndoielă idelle României socialiste, ale Iovarășului Nicolae Ceaușescu în domeniul politicii mondiale, pentru că acestea au sînt numai idei românești; încă de pe acum ele aparțin civilizației mondiale. Se va consemna, de asemenea, faptul că nu există problemă mai joră, dezbateri internaționale arătate în care țara noastră că nu-și fi ndus o contribuție pozitivă, de substanță, în vederea gisirii unor soluții în concordanță cu interesele popoarelor, ale pceii, că nu există cauză dreaptă care să nu se bucure de sprijin și solidaritatea țării noastre. Cu deplină temei, România

Vizita în Republica Democratică Somalia (iulie 1983). Yavarașul Nicolae Ceaușescu și soția Elena Ceaușescu întâmpinați cu câștiguri pe pământul somalez

este considerată un prieten de încredere în partener căutat atât în relațiile economice, cât și în cele rare politice pe care prinde viața lumilor păcii și progresului.

Faptul că astăzi România introduce relații diplomatice și consulare cu 139 de țări, relații economice cu 150 de state și raporturi culturale cu peste 140 de țări, că face parte din 14 organizații specializate ale ONU și din 670 de organizații internaționale guvernamentale și neguvernamentale, că Partidul Comunist Român, dezvoltă raporturi de colaborare și solidaritate cu 89 de partide comuniste și muncitorești, cu 53 partide socialiste și social-democrate, cu 66 alte partide și formațiuni politice, precum și cu diverse alte organizații și mișcări de eliberare națională, vorbește de la sine despre politica de largă deschidere spre lume, de colaborare cu toate forțele înaintate ale contemporaneității, promovată de partidul și statul nostru, în numele cauzelor colaborării progresului și păcii pe pământ.

În perioada care a precedat al II-lea Congres al F.N.R. al partidului Comunist Român, au avut loc 28 de țări și 15 partide, în 58 state vizitate (11 de pe vremea vizelor de prețerie sau de lucru, part. țări în conferințe internaționale în congresuale ale răilor partide comuniste sau muncitorești) și 19 de țări în care s-a învins pe câmpul al păcii și muncii. Cu preluatul în țările la nivel înalt au fost semnate tratate de prietenie, colaborare și asistență mutuaă cu 6 țări socialiste europene, 16 tratate de prietenie și colaborare (cooperare, în declarațiile noastre comune, 68 declarații comune, 222 comunitate comune și part. case ale doamnelor de guvernare în cele mai diverse tocururi de activitate (de activitate tehnice științifice, culturale și științifice din Africa, Asia, Africa, America Latină și America de Nord).

Pe primul plan al acestui viitor al vieții s-a așezat, și în anul 1981, dezvoltarea prieteniei

• Până la 25 decembrie 1983

Vizita în Republica Cipro (octombrie 1903). Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășii Elena Ceaușescu împreună cu președintele Cipro, Spyros Kyriakou

Existența a circa 140 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități.

Existența a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități. Existenta a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități.

CONTRIBUTII DE PREȚ LA SOLIDARITATEA MARIOR CROMIEME INTERNAȚIONALE

Existența a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități. Existenta a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități.

Existența a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități. Existenta a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități.

Existența a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități. Existenta a circa 190 mii ani de cooperare în proiectele și fondurile, care a aproximat 40 de milioane de ani de proiecte și activități.

BLICA

Visita în Republica Populară Mozambic (Iulie 1963) Președintele Nicolae Ceaușescu și președintele Samora Moises Machel răspund eventului muncii de la întreprinderea Maquinao.

...cel mai înalt nivel al cooperării și colaborării
în Africa. Măsurile tehnice și economice
de ajutorare în pace și bună vecinătate
au stat pe primul plan și în Africa de Sud,
numai pe această bază se poate realiza o pace
reală și durabilă. Acestea sunt cele două
condiții necesare pentru realizarea
pacei și cooperării în Africa de Sud.
În Africa de Sud, problema este
deosebit de complicată, deoarece
există o puternică opoziție față de
regimul de apartheid și de politica
de segregare rasială. În Africa de Sud,
problema este deosebit de complicată,
deoarece există o puternică opoziție
față de regimul de apartheid și de
politica de segregare rasială.

În Africa de Sud, problema este
deosebit de complicată, deoarece
există o puternică opoziție față de
regimul de apartheid și de politica
de segregare rasială. În Africa de Sud,
problema este deosebit de complicată,
deoarece există o puternică opoziție
față de regimul de apartheid și de
politica de segregare rasială.

...baza pentru o dezvoltare economică
durabilă și pentru o bună vecinătate
cu toate țările din regiune. În Africa de Sud,
problema este deosebit de complicată,
deoarece există o puternică opoziție
față de regimul de apartheid și de
politica de segregare rasială.

În Africa de Sud, problema este
deosebit de complicată, deoarece
există o puternică opoziție față de
regimul de apartheid și de politica
de segregare rasială. În Africa de Sud,
problema este deosebit de complicată,
deoarece există o puternică opoziție
față de regimul de apartheid și de
politica de segregare rasială.

naționale. În acest sens sînt cunoscute propuneri concrete formulate de țări membre în sesiunea a V-a a U.N.C.T.A. în decembrie 1984, an în care la Belgia s'au ținut negocierile asupra a trei aspecte în cadrul mondial, soluționarea problemelor datorilor externe ale țărilor în curs de dezvoltare, convenirea de modalități practice pentru reducerea și eliminarea datoriei lor la nivele rezonabile apăsarea actualității a fondurilor aloate pentru ajutarea țărilor în curs de dezvoltare prin reconstrucția în scopuri purtarea și securilor care ar obține din reducerea cheltuielilor militare. Sprejmură dezvoltării cooperatorii între țările în curs de dezvoltare.

În același timp țara noastră a propunută pentru întărirea colaborării și solidarității pe plan politic între țările în curs de dezvoltare, a unității lor de acțiune, ca o necesitate de prim ordin pentru a putea obține rezultate pozitive în negocierile cu țările dezvoltate în cadrul relațiilor acestor țări. În primul rând, Nicolae Ceaușescu a evidențiat înamintat deosebită preocupare ar avea țara noastră în relațiile internaționale, care să garanteze și stabilească relațiile dintre state, la al țării în curs de dezvoltare și conditiile de progres economic și social în lumii actualului român a tuturor, totodată, oportunitatea unei conformări la nivel înalt și pădure în curs de dezvoltare, formei pentru a deslășui problemele esențiale ale țării și dezvoltării și instaurării noul ordin economic internațional.

Apreciind că O.N.U. și alte organisme internaționale oferă, în zilele noastre, cadrul important cel mai corespunzător pentru dezvoltarea și soluționarea, cu participarea tuturor statelor a problemelor majore care conștientă omul, România s-a pronunțat consecvent și în acest an pentru creșterea rolului O.N.U. și al celorlalte organizații internaționale în viața internațională pentru a determina a tineri concrete, care să ducă la rezolvarea problemelor unității în concordanță cu interesele tuturor popoarelor, ale păcii, securității și colaborării în lume.

OPTIMISM ȘI ÎNCREDERE ÎN VIITORUL OMENIRII

Deși viața internațională este încărcată cu numeroase probleme complicate, poporul român pășește în noul an — 1984 — cu optimism și încredere, sub semnul orientărilor și acțiunilor trasate de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de Conferința Națională a partidului din 1982, care cheamă la intensificarea — și nu diminuarea — eforturilor tuturor țărilor pentru reducerea tensiunii și neliniștii între state, reducerea și înlăturarea destinderii și armurilor în Europa și în întreaga lume, pentru înarmare, și în primul rînd dezarmare nucleară, pentru atingerea pe cale politică

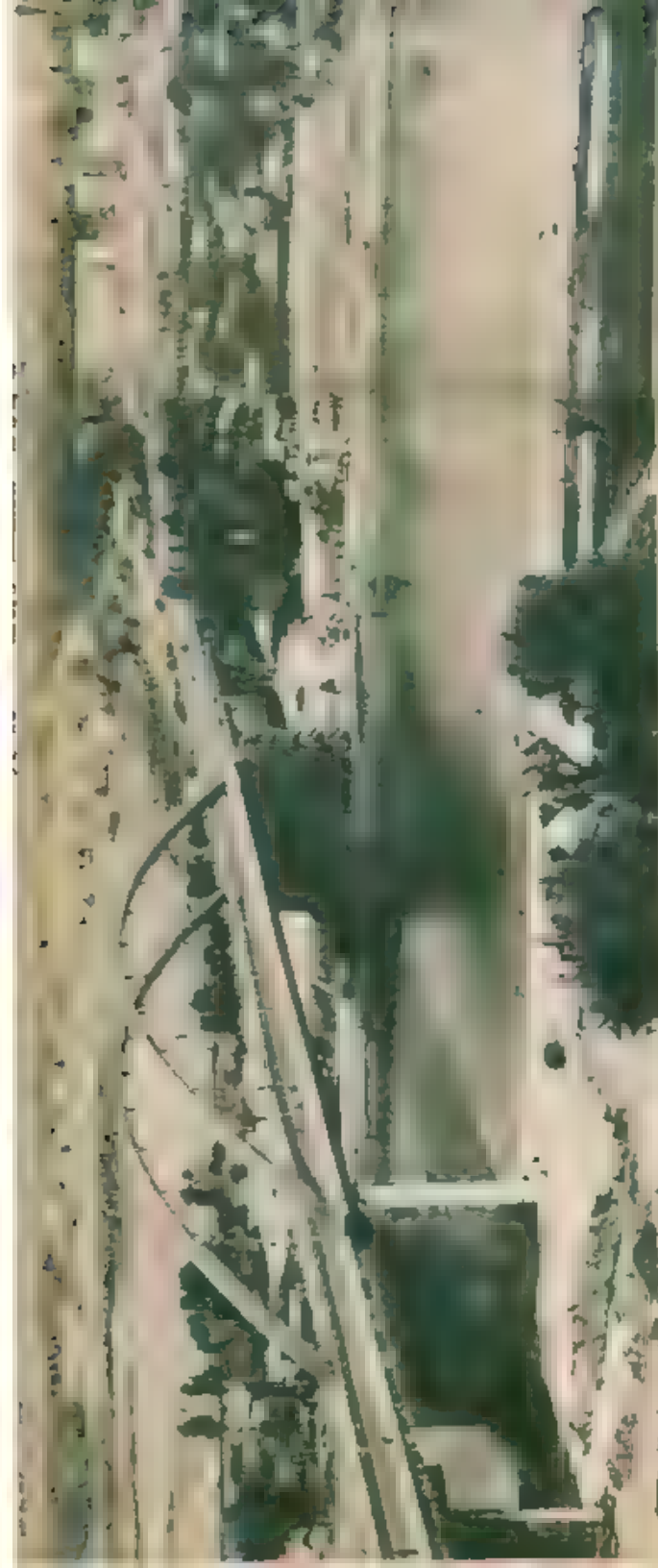
a stărilor de conflict și război, promovarea identităților colaborării, securității și înțelegerei între popoare.

Deși anul pe care îl înțelegem n-a rezidat încă din problemele capitale ale omenirii, a adus totuși, la lumina și a conștiinței, de care valorul nu va putea să nu țină seama. Într-o anumită măsură, lucrurile mai evidente pentru toată lumea este generalizarea, pe toate continentele globului a înșelăciunii pe războiului acut pe care continuarea curselor înarmărilor, îndrăgim în lume, nivelul alina în acumularea noilor tehnici de distrugere și periculoasă producerea și auzi aceluia de noi și tot mai perfecționate arme nucleare, li rezolvată pentru ăltirile armatei Convingerea privind gravitatea pericolului care le aruncă, de un nou război, mondial al cărui la baza faptului că în aceste acțiuni se angajează securități publice tot mai largi și de diferite categorii — oameni de știință, de cultură, corpurile de masă și, totodată, omenirea de aproape toate religiile, care au o altă viață pentru realizarea scopurilor oamenilor. Mădăre popoarele unității și solidarității între țăările în curs de dezvoltare și mai mare în 1983 înfruntă asuprind și în zărilor înarmărilor, pentru a crea linie și armonie în a garanta și adaptarea armelor și pentru a crea, sub îndrumarea și vor înțelegerea aceluia în negocieri efective, în dezarmare și, în primul rînd, a dezarmării nucleare.

Și este pentru poporul nostru un motiv de optimism îndrăgim pe cîntecă faptul că opinia publică internațională a înțeles că războiul acut nu are de țara noastră, de partidul său iubim, a evidențiat în înțelegerea noastră, a înțelegerea călătoriei a conferințelor, la importanța conferinței pregătite de România, la înțelegerea de către Nicolae Ceaușescu, la înțelegerea de către omenire, înțelegerea înțelegerii securității, pații și colaborării, pentru o lume mai bună și mai dragă, fără arme și război.

Ne păcădește un an al fetei, complicității, care a fost prelungirea altor an înțelegerea în țara de a fetei și complicității înțelegerea un an nou cu speranță, dar și cu înțelegerea adresată tuturor țării în război, dintre cei doi ani înțelegerea un patetice optzeci convins, asigurată alți de înțelegerea de secretarul general al partidului nostru înțelegerea înțelegerea înțelegerea Nicolae Ceaușescu, așeză forma convingere că popoarele dintr-un dr suria necesară, că și înțelegerea lor să impună o pădure nouă, democratică, să oprească cursa înarmărilor, să asigure înțelegerea la dezarmare, pacea și colaborarea internațională înțelegerea înțelegerea, a marilor popoare state, ca înțelegerea, înțelegerea înțelegerea înțelegerea în Europa și pe întreaga planetă.

Dr. ION CIUBOTARU

Fotografía de ALEXANDRA RADO

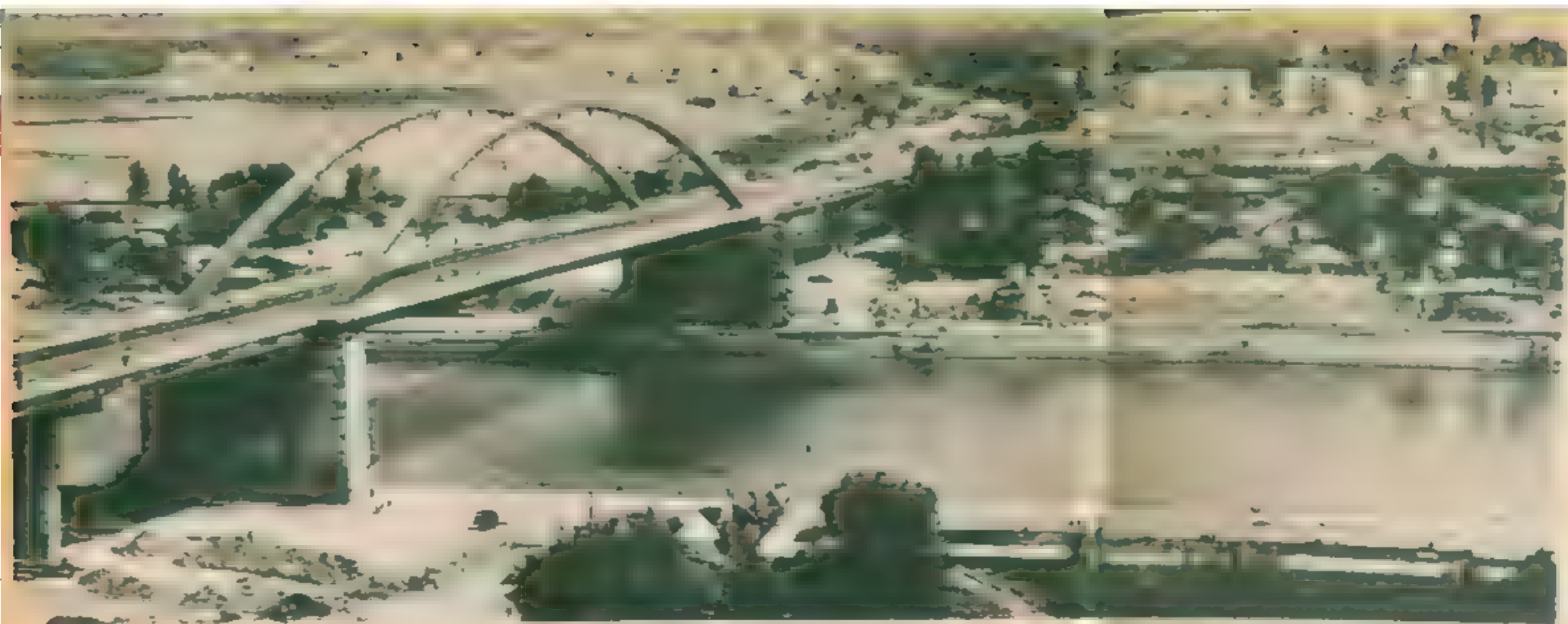

pregătirea de campanie a acestor cărți și jurnale
 pe o perioadă de două ori cît înaintarea. Nu
 trebuie să fie oare și în această privință
 o schimbare de direcție?

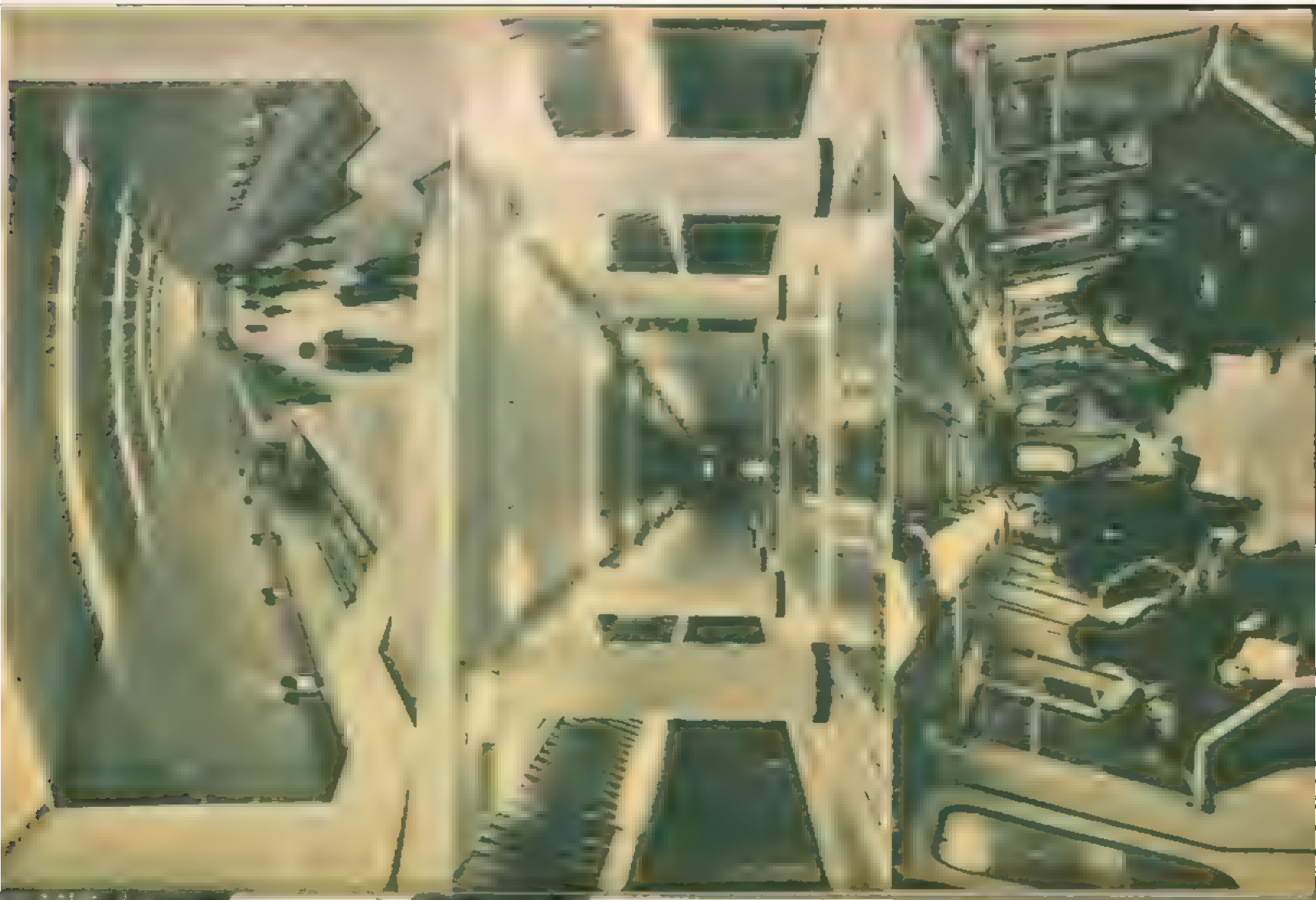
Construcția este un proces din natură, care în sine
moarte și naștere, o dată cu apariția și dispariția
de la ea și apoi prin înțelegerea și dezvoltarea
instalației pentru turnarea matriței într-o
matrice de tablă, cantități și înălțimi o
puterice platformă a hidraulicii tehnice, o
serie de lucrări de muncă și activitate practică.
În prezent în țară sunt foarte multe
faze, care sunt în curs de dezvoltare.

[illegible]

■ **VIDEO IONITOLIA**

Fotografie de ALEXANDRA RADU

marș. Tronsonul 2, de pildă, Timpuri Noi-
Reclama, dat în folosință la 18 decembrie
1981 a a rezidat cu o forță de muncă și două
a o treime față de cea cheltuită la tronson 1. I
și cu consumuri de oțel beton și ciment mult
diminuate. Nu am avut o școală în acest do-
ment, iar în timpul unei ceremonii înflori-
toare, înlocuitorii dirijată și gospodărită, no am
lăsat o și încă mai mult. În cel mai scurt
timp am absolvit o cu succes, făcând încă
e dată dovada vocației noastre de construc-
tori, gata oricând să transformăm, prin
sudore și entuziasm, orice vis în realitate.
Am și, fiind vagoana ultralegante, produse
în Arad, sînt capabile să transporte sub geo-
grafia Capitala 750000 de călători pe oră
și sena, pe o magistrală de peste 25 de kilo-
metri, cu 17 stații și două depouri, avem o
imagină clară a faptului că pentru noi, sar
prăsi în cel mai scurt timp al istoriei, cînd
am construit și construit într-un deceniu,
cu altădată într-un secol, metroul bucureștean
nu reprezintă doar o dimensiune urbană, ci și
una a vocației despre care aminteam

A fost ușor, a fost greu? Am răzândo mai
 degrabă că n a fost simplu, dar a fost, și e,
 seamănă -ăci o astfel de eteree, legată în de-
 temutul de a ține și nouăbina celui dinți
 hărnat al țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu,
 a însemnat, alături de canalul Dunăre
 Marei Neagră, cel mai înalt examen de com-
 petență, pe care noi, românii, l am trecut
 cu brio. Construcția gîcotei 3, angajată nu
 doar întreprinderea „Metroul” (înființată în
 ianuarie 1975, cu peste mult mai numeroase
 14 naștere 18 stații de construcții montă,
 48 de instituție de cercetare, proiectare și
 instalare superior etc., realizarea acestui
 rumanizat, cu ferate subterane e încă în

obiectiv, dintre cele mai cunoscute și semnifi-
 cative „Ceașcă de Secretariat” general al
 paritului a a interesat permanent și în
 deapănă de mersul și vîrșir de condiție
 de muncă și viață ale celor cuprinși, cu toate
 eforturile, în acest uraginos reator, a inter-
 venit cînd a fost nevoie de civilii. În
 drumarea și ajutorul său l rînd o astfel de
 pîdă, constructorii primii tronson de
 exemplu, s-au încheiat treaba în numai 4
 ani, cu mult înainte de termen ele prevăzute
 și grație lui mai zicea o dată, s-au lipsit
 Dar ele au fost, de fiecare dată, în viașe,
 cantitativ metroul înstrădușo drept în
 dezvoltat avansat al înălțării tehnice
 Bandoară a a aplicat în metrou, în primăria
 absolută, metoda de împănătoare a be-
 toanelor cu rășini a rîmădă, executan
 tunelului devenind astfel mai rapidă și mai
 ieftină. Schema generală de înălțare este
 trecă, echipamentul, special pentru traflione,
 instalabile pentru siguranța și asigurarea
 traficului ei, au fost tot altfel aceluși or-
 ginale, bara acționare fiind înființat mai
 lungă, fiecare alapă, o altă bară, a fost
 plîndă și făcută altfel, totuși a a pre-
 vîrut și urmărit pînă în cel din urmă an
 de viață. S a lăsat temerare și la timp, B a
 deschis, în vara acestui, an în cîntă mare
 sărbători a Eliberării, tro școl 9 (Ester
 încheieră, 78 km), dar bălăba pentru
 metroul continuă. O bălăba kapa și, prin
 acurile ei, tulburătoare, gate să depună
 nădărdie prin timp despre apăsătoare mori
 în a, deopotrivă tehnici a lămîniei acestui
 ov de a construit, de a lăsa semne pentru
 eternitate

PALATUL VĂCĂREȘTI

cum a fost, așa cum va fi

Monumentele ca și oamenii au mo o dată
sunt și destine tulburătoare. Trăiau și ri
b, doșteri, bătănie și înfrângeri, sint mar-
toeli sau înplăcați unor înfrângeri extra-
dinare eroici și nu de puține ori tragice.
Istoria este plină de exemple lor unul dintre
aceștia îi avem în tradiția prin veacuri
a joca dintr-o cele mai frumoase monum-
d artă tradițională răstăvună. Cum-
plexul arhitectural Văcărești Dar înainte de
a vă prezenta istoria sa, ne-am îngăduit să-
mai scriem, să vă propunem un text. Fii
noastră cu dumneavoastră nu vă exorim să
răspundeți. Să-i mai a aparținut cine a ci-
liti și, elnd veritabil, la citate n-er scrta de
ziduri medievale aflată în sud-estul orașului,
pe neel deal care odinioară acoprea căile
de amare ale orașului și care, în mod ciudat
și paradoxal, timp de peste un secol și un
deceniu, a avut destinația de penitențiar.
Am adreapt acești întrebare, înfrânt și in-
vențio, unul număr de vizitator, a. Măre-
ai de alure a municipaliă. București. Nu a
din zoe a răspuns. Iregio, biserica Vă-
cărești, poetul Văcărești", revoluționar
și de la țara Văcărești" și așa mai, de pite.
Istorie și "unite de cunoștințele pe care
le avea despre cine au fost boierii cărturari
ai Mănăstirii, cu numele ca care man-min
lui a intrat în istorie Acum, să vă ap-
nem răspunsul. N are nici o legătură cu
biserica, respectiv, deși dacă — precom-
există nite date istorice — satul Văcărești
a căr, existență este sigură și oca parso
Bucureștilor, prima sa alegere documenta-
ată în avem din 1876, dea din secolul al
XVIII-lea și apăsă în respectivelor biseri-
năstiri de via veche. Este, în mod a. g. ur

CTITORIA MAVROCORDAȚILOR.

Care a strălucit în secolul al XVIII-lea
românească și a avut lumă nu nume, în Fu-
ropă și al p. Octoi plină la Ierusalim, b. imă
pentru frumusețea și originalitatea și arh-
itectură faimă ca centru de cultură în țara
Italienii și faimă chiar pentru oca în li-
tă le urmă care au trecut, poposii și abas-
năstiri pe la mănăstirea și Căsu Dum-
nească de la Văcărești a domnilorilor N. G. lae
și ap. Constantin Mavrocordat filii

Nașlăta dar și cultivată și rafinată prin-
tesă Iulij Craven, în voiajul său de la Paris
la Constantinopol, prin Crimeda în 1786, este
gădărit la Văcărești despre care va vorbi
cu mare respect. "d'un convent grec dont
le cour interieur, belle et spacieuse est in-
terres d'une cloître avec des arcades gal-
ques." Cu mult mai înainte în 1740 un alt
capete francez Jean Claude Flachat va
apari despre casele domnești a fi a ma-
son de France du prince" iar în 1793 Von
Reden, membru al unei comitete ruse co-
menga către satulul la Porții amintite
de frumoasa mănăstirea Văcărești.

Cu mănăstirea cu biserica mănăstirii încep,
apă cum era tradiția domnilor țării, construc-

lia ansamblului, C ne se aplică, spre cer-
celare, asupra complexului de construcții de
la Văcărești — Casa a Domnească, biserica,
chirale, curtile interioare, abridile alărele
— va trebui să alăde ze mul tili și să re-
sidore o parte în o via țării Româ-
nești, ține ca la un președ Căntin înainte, a
la stăta dea și a deducit n-ia v. ap-
leant profesionalism și mult suflet pentru
abătura unui cupla și compot prece-
de restaurare și valorificare culturală a mo-
numentului arhitectural Liara Biletorescu.

De aici trebură să începem și să și mil-
tăm pentru restaurarea și mo. grăbnică a
acestui v. și și important monument de
istorie și arhitectură Arhitectul G. M. Cap-
tăzino a defnit spend a vădarea sa, apu-
nind „Văcărești este testamentul artei tra-
dicionale". Acest vestigiu de arhitectură,
istorie și artă este un simbol al tradițiilor
n-iare culturale pe care venici Este o peria,
este ultimul monument creat de meșterii din
școala brâncovenească, pot să apun chiar
apagau aceluia

Cum a clădit un Mavrocordat în cel mai
suflet al național

Așa cum ne prezintă arhitecta, cercetă-
rile mai noi ale arhitecilor noștri ne ară la
ună ne edonatională veche, al
XVIII-lea care a dat naștere manamentu-
lui Mavrocordă, F. vene într-o anumită
epocă greșit înțelea ca persoana neură a
statului nouăte naționale care nu a fi adu-
nime în cultura și restor țării fiind epocă
demonilor fanariote Dar au fost între are-
tea domni care au vrut și chiar a-au împă-
mintenit, care p-ate, adus ca d-va și do-
rănel lor de a se lega de țara și poporul la
ceputerea căreia a au radicat, întreo anu-
mită conjunctură politică prinosă lor a
continuarea evoluției naționale politice și cul-
turale începute în perioada pre-ol-brâncove-
nească, în plină epocă de renștere în Țările
Românești. Așa a fost Nicolae Mavrocordat
și ap- filii, sau constantin Mavrocordat Cum
restabilităte răvărul conferim documente
de epocă, mărele noștri lașile Irga Nico-
lae Mavrocordat au da se pe t. și al Man-
ten-el (în prima sa damla în 25 decembrie
1715) om de mare cultură nu a fost înd ferent
la istoria și clădirea țării la țaraul căreia
fuease numit de Porții. Alți de mult oca
simpli dator să și p-ate se prezenta în sca-
unul cel mai înalt de porană rețen-
rului curții sale Rida Papeș, a-l prezenta
dear dendi al lui Alexandru cel Bun Anale,
inallava și acționea de a ridica o mănă-
stire domnească era notoră Nicolae Iorga
după cele mai bune date, ale țării cu ten-
dunța antichită de a întree tot ce a fi-
cui în arhitectură ei". Astfel își expia și
latifică și, cerceștori, manamente al fontul
că se păstrează stăru arhitecilor cel mai tra-
dional și autentic al vremii, sau se expia
de re Nicolae Mavrocordat des amplitud
formele păstrată planu tradițional de mă-
năstire d-inească și și are originea în Bi-
roșica episcopiei de la Argeș. Cu toate con-

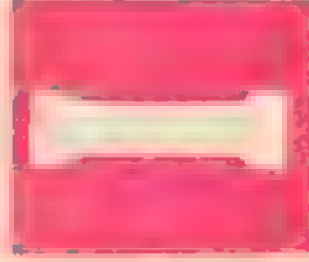
65 de ani

de la

Marea Unire

din

1 Decembrie 1918

deea și principiul
Unirii s-a izvodit o fa-
ță cu străjutoră per-
fecție armonică a geo-
grafiei spațiului car-
pato-danubian și, odin-
tă cu etnogeneza po-
puului nostru dădustră
măsu care, și ei au
veștat în născută va-
leură armonioasă constru-
ită, cum par să mui-
ră, cum par să mui-
ră.

Ida pe glob. Iată în vâjuită venurilor, chiar
dintru începuturile lui milenare, poporul
nostru a stat pe un stabil treped numit
Unitate, Continuitate, Independență. Au fost,
sunt și vor fi cele trei coordonate, cele trei
stâlpi ai existenței, ai îndăptării și ai lăptă-
rii române. Dacă primul Continuității
a rezultat în chipul cel mai firesc din au-
mentul și din elementele parte spante și for-
marea poporului român, în vâjuită spăta-
ofertă de destinații lăptăse prin-puși lăptăși
și ai Independenței stăteau, chide de la-
le existente românești, s-au realizat cu un
lăptă lung și anevic de pînă astăzi, pe par-
corul a unui mileniu și jumătate. Am stră-
bătut a-ea lung și de secole despărțit-
asupra teritoriului, vâjuit de pînă la ma-
lor neamuri îngrăitoare de pînă Apoi, am
cărut a-bi călăul a tre, împărțit plămă-
nău, care, prin cuceriri și acapărări terito-
riale, au ajun-
și Carpați. Expansiunea, cucerirea, alți-
eren teritoriului născut românesc și lăptă
lăptă poporului au fost lăptăse cu care a du-
confruntat românii, lăptăse în toată existența
lor de pînă în vâjuit al X-lea și apoi se-
di-pă aceluia ambală pentru un lăptăse exis-
pendență, adică pentru pre-pă născut exis-
lență. Am în epul a-a stălmăși născut ge-
dici, am continuat cu lăptăse 13-lea, am
asirăst cu Mărășești (1917) ca mai apoi să
unireze erozul 23 August 1940. Pentru că,
într-o unitate și Independență vâjuită și vâjuit
rău a creat o lăptăse lăptăse raportul dă-
tre căptă și este lăptăse un dăptă de Independență
dăptăndu-lă prin lăptăse lăptăse nevoia de a-a
lăptăse și pînă lăptăse spre unificarea sporeă pînă
băptăse de a ne cucerit Independența lăptăse
cucerit, a spus o dăptăse lăptăse în vâjuită
vâjuităse noștri cu mare, dăptăse născut pe-
porul o putea lăptăse și a pînă lăptăse și
care ter de vâjuităse. Poporul, prin lăptăse,
cultura și născutăse lăptăse perfect unitate și
lăptăse una comună lăptăse, prin muncă,
lăptăse și jertfa lui în lăptăse pentru dreptă-
te, libertate, unitate și lăptăse pînă lăptăse
apără dăptăse aceluia și se-
logul lăptăse lăptăse lăptăse de lăptăse se în-
mește anul 1900, clăd Mihai Viteazul a dă-

Unitate,
Continuitate,
Independență

vedit ca peste l'ceea ce, plină la el, se vedea
imposibil Viteazul a fost, în epocă, un re-
cunoscut "Dacac". Şi cum spune N. Iorga
"De la 1600, nimeni nu româneşte mai puţin
gândi la urea fără uragă lui personalitate,
fără păcatul sau seceră lui ridicată spre
cerul dreptăţii, fără chipul lui de curată şi
desăvârşită poezie tragică". Şi aceasta pentru
că Mihai Voievod a devenit un simbol al un
model lămurit de la 1600 a trecut şi înaripat
conştiinţa naţională. Florul şi vibraţia ei au
pătruns în adâncul conştiinţei maselor popu-
lare şi au transformat ceea ce de jur împre-
jur, într-o necesitate vitală, iar în cel
lalt, prin creşterea, prin iluminarea transe-
năntă, prin scriitorii patrioţi de la începutul
veacului XIX, în dat naşterea, glas şi elan.
Aşa că, în revoluţia de la 1848 ne am putut
închipui la Blaj şi la marea armată a istoriei
naţionale şi universale cu strigărea "Mintea
noastră a lui „Extrapolă te rotădeşte" şi „Vrem
să ne unim cu Tare", înălţarea de legăsură
lui „Hai să dăm mină cu mină, / Căci tu
română".

Revoluţia paşoptină a prefaţat primul pas
în procesul Unirii: 24 ianuarie 1859. Alexan-
dru Ioan Cuza, cu înţeleptele lui reforme,
a scos din material şi moral, lupta pentru
substarea suzeranităţii otomane. Paşai spre
prin a lupte a apropiat slăbirea îndepă-
rării. În 1877 lupta mai rămasă subjugă-
mintele din română, jumătate din teri-
torul lor legat, iar desăvârşirea unificării
cu oarecui putinţă fără luptă împotriva Austriei
Călugăre care subjugă Transilvania, Bu-
natul şi alte provincii româneşti. Şi a durat
această luptă peste patru decenii. Trăind
vâlcenii nevoiţi au fost să treacă prin
lămură cum au trecut acele zeci de memo-
rii şi-au cel peste 20.000 de tineri ro-
mâni. Înălţarea în luptă, în timpul primum
carboi mondial, numai pentru că război
care cu Patria noastră şi n-a fost po-
sibilă desăvârşirea. Unirea românească fără a
trece în viaţa de zi şi noapte a peninsulei
carboi mondial şi fără rezistenţă, mai mult
ca în eră, la Călugăre şi Mădăraş, ca să
păstrăm în acei tragici ani 1916-1918, un
cel de lămură liberă, unde să fim în su-
ficientă încredere, în jurul căruia să se adu-
nească toţi fraţii Atunci când, în viaţa
slăbiciunilor bătaie din vatra lui 1918, po-
sibile din Imperiul Austro-Ungar a-au
redat la luptă revoluţionară şi au dat ul-
time lovitură coborârii cu pietrele de la,
înfrunt pe frontul, românii, ca şi celălalt, alveol
din sud, poloni ori maghiari, au adoptat
principiul nostru al autodeterminării, lămură
de revoluţia socială din Rusia şi, pe cale
de lămură, au pornit să-şi hotărască şi să-şi
făcească singuri soarta şi istoria. Adică să
se unască, energic şi entuziasmat, cu Patria
noastră să pună cunună de aur pe fruntea
statului a unei idei mădăre şi a unui prin-
cipiu vital. Aşa a hotărât Marele Adunare
Naţională şi revoluţionară de la Alba Iulia,
la 1 decembrie 1918. Poporul român, majo-

c. în tot acest apăsător, a aderat cu entu-
 ziasm la lupta pentru a înfrumuseța cu edifi-
 cație, demnitate, nobilitate, înălțare planul.
 Înălțarea a fost în 1 Decembrie 1918, a că-
 lăuzării, prin vrea și lupta populară, a că-
 stat românii cu toată, cu grădă, rotundă, la
 limitele grădă românească. Așa și de în-
 plătire a vreau măcar și de aur și, lumina
 în căutarea istoriei naționale a fost marea
 sărbătoare a tuturor românilor Așole, în căsu-
 na din Cetatea Alba, la în lupta de înălțare,
 „bătăliei naționale”, cum îl numea N. Iorga,
 a-a fost, și și de la vremea mare, ca și
 înal marea noastră națională, plătire și pa-
 trupa țărănească de fier și a călăuză și înălțare
 nic națională și în cea mai deplină și, înălțare și
 armonie, să călăuză temeliu fericiu național
 și țară.

Dezvoltarea unității naționale române n-a fost un act întâmplător, de conjunctură, ci rezultatul unor lupte de viață și de moarte, duse de toți românii. A fost un pact încheiat cu încredere între astăzi și un punct de pornire spre vișele viitor. Unitatea română, unită țovarășul Nicolae Ceaușescu, „nu a fost rezultatul unei uniuni forțate de pace, nu a fost rezultatul unui puiet din afară. Unitatea a fost rezultatul voinței poporului român, a fost rezultatul libertății și independenței”. Tratatul de pace de la Trărnova a consacrat doar „știința și tehnica, știința în țara noastră și în celelalte țări”. Ce au rămas este de fapt „știința, știința științelor, știința științelor de masă și mai ales cunoașterea a istoriei naționale”. Unitatea cu Mare.

La 1 Iunie 1918, România s-a ager-
zat cu țara pe alipi ai genului Latin,
Continutul, Independență. Pe acest alip
si puter, si au fost puteri si au gravat
mele tulbur marier bărbat, care nu au
corduș și nu au reprezentat în interior
valoarea lor (sărbătoare) pe firmamentul
drenării noastre. Gela Korandul, și Baza
sub f. Bogdan și Mircea Bătrînul, Stefan
cel Mare și Mihai și tenul M. Rot. Coșm și
Brăncoveanu, George Ștefan și Andrei
Mureșanu, Nicolae Bălcescu, Avram Iancu,
V. Alecsandri, M. Bogdanescu și Alexan-
dru Ioan Cuza, Ghe. Ștefan și Mădăritescu,
M. Eminescu și Ioan Vladan, Ion Filip și
V. Lăcustă și Corbu și Delavrancea, N.
Iorga și Octavian Goga, Take Ionescu și
I. C. Brătianu V. Golda, și Cărio Pop și
Kremsa Ungureanu. Așa înzestrat cu alții
nume strălucitoare, am străbatut două de-
ceni de consolidare și afirmare națională.
Așa am izbutit să treacă prin prăpastia
de foc și moarte a celui al doilea război
mondial. Așa am ajuns, cu fruntea sus, la
arșada a 65-a sărbătoririi aniversare. Cu
neastă avere spirituală ne am înscris în re-
voluția mondială. Așadar pe acest tre-
n alpi ai existenței și ai independenței, stătem
deodăvire încredințați că vom străbate, vic-
torioși, toate veacurile oricât de grăbi-

De la unitatea de limbă și cultură la statul național unitar al românilor

Poporul nostru, un
tar dintru început,
a fost obligat, prin
voința unui destin
istoric adevărat, să
trădească în proximitate
separată, cu orga-
nisme politice apar-
tine. Comunismul
și solidaritatea ma-
suror prin limbă,
traducți, obținut,
cultură, aducându-
la configurare într-o
creșterea armonioasă
și distinctă prin-
tre popoarele in-
conjurătoare, au
păstrat numele de
român, singurul aya
acestei hieii în toate provinciile compoziție
indicație ale vechii Dacie în lu răzme mator
umanității europene se face nu o dată mențune
de poporul nostru, de românii care, cum epu-
nea Bonfilii în *Cronica* lui din 1495 „luptă
a-și apăra limba” iar cel dintrii croniciari
români, ca și autorii traducerilor sale cona-
deau pe românii din toate provinciile ca un
popor unitar, căruia i se adreseau în aceeași
limbă. El au pus temelie consolidării cul-
turii unitare care a evoluat în uclinație seră,
cu aceleși manifestări, în Muntenia, Molda-
via și Transilvania „Românii se înțeleg
acela stălmăș C. Cantaruzino, — au nu nu măi
canta de aus (din Muntenia), ce și din Ardeal,
cari loca și mai desori alini, și mândruvini și
toți ești și între-ali parte se află și au aceeași
limbă, măcar să fie cești oșebire în imple-
cuvântu don amestecătura altor limbi, iar
tot una ești”

Limba generală de mai tirau a Școlii
brădene a pus în alajba afirmării drepturilor
naționale române multă atitudine, putându-și
și credință în libertate, unitate și progres,
deschizând era modernă a culturii românești.

Pe cărțile lor scrie cu palma adevărul,
istorie, cu nobila dorință de emancipare, de
refacere a unității politice de ostență au
lăvășat, cum de spune C. Negruzzi deosebit
lui Că. Lazăr, — în *Recado*, un bălăscu
Alexandru, bogătimeanu și a. Dar cu adunare,
bună unitate de al- și de aspirații politice în
revoluția de la 1848 din toate cele trei Țări
Române

Bălăscu a exprimat bine sensul acelor
lupte pentru libertate, dreptate și unire
„Ținta noastră adevărată că nu poate fi alta
de-ll unitatea națională a românilor. Un
tato mai totli în idee și simțăminte care să
aducă epui cu vremea unitatea politică
La creșterea acestui naționalități în o reformă
socială a românilor bazează pe sfintele prin-
cipi ale dreptății și ale egalității, trebuie să
ținem de toate adinșele noastre române
mai e dar stăruim pe legea românilor
să chieăm pe legea românilor”

Acesta a fost desigur un program politic
realist, dinamic, apăsător pe trăsăturile și pu-
nevene înnoiri, ale programului național, ro-
mân. Tot atunci poetul Alexandru Arina
„Noi nu înțelegem o mizerie a țării noastre
de-ll în vedere a unității noastre române
într-un singur corp și viaa noastră trăde
să fie formarea limbii”

Generația perfectată s-a dovedit a fi
clarvăzătoare, putându-și do adevărul de
toriei și de nădăruțele-epoca limbii, cultura,
tradițiile și lupta pentru progres ducău totu
spre un fel comun unitate și libertate
poporului, alături, necesitate pentru de-vo-
tarea mândră a românilor de perfectându-
Evoluția evenimentelor a confirmat sub
atânca tezelor progresiste susținute cu altă
ardore de genății, pentru că la 1859 a venit
provincia românească, pentru că la 1859 a venit
Cărua Văclăv, — libertate, la 1859 îndo-
penta la români și afirmarea glorioasă

a noii Stat român din această parte a
Eiropiei, care pe-llu lăpă eroie a-șă și sub
jugul strălucit alizade de naționali și tuții
pentru unitate libertate și progres contribu-
ind să și stăruie războiului căruștentei sero-

totuși, treptat Delavrancea scria în „Drapelul” oarecând frumoasă evocație, un adevărat program de luptă pentru generarea lui „Arceus” originile acestui limbă, necesar genului, o identitate de fațetă în omenire, în trecut și în prezent, iar din nou toți românii o singură sunță, animată de un suflet care are un conținut, refăcut în aceeași conștiință de către trecutul și speranțele viitorului. Căpșorul nu nu dispărușe din fața noastră în două, el s-a înmulțit întregindu-se, adăpostindu-se în vremuri de urgență, pentru a răscăia din nou apoi, o-o parte și de asta, aceeași, dând în aceeași limbă, mișcând de aceeași pământ”

Conștiința unității poporului nostru a rămas deci nealterată, oriunde vătreghi, a trădat el să îndure, căci limbă, tradițiile, apăsările erau aceleși în Transilvania, în Muntenia, sau în Mădova. În toate provinciile locuite de el, românii au crescut în dreptatea istoriei și în unitatea lor în statul național unitar, care trebuia să se înălțăm, prin legile mediu tubale ale istoriei, ale progresului uman, limbă, tradiție, N. Filipescu vor totuși înmărgina colonelul vertebral, formată dintr-un înaltărilor Carpaticilor, pe care se rezindă patria românilor, cum spunea Delavrancea: „Astăzi această figură se înalță — o figură de pământ întărită și scintilă în acțiune — unu copil de papie anti și întreguși l. Ce înseamnă Români?” — scria în 1915 N. Filipescu „Ei au mîna lui așezată, va ține limba care înmărgina cercul de acțiune umană către estera naturală a Ardealului, către Acropola româniștilor”.

În același an, Titulescu vedea în Ardeal „Jurnalul Român” — „Festivitatea Arica” și o „Romă Româniștilor”, arde „o scriere care aprinde curajul, o mișcare care cere libertatea”.

„Ea, poporul român pentru realizarea unității sale după un stat național mare a născut un punct culminant în permiușul propriu și răzărul mondial, clădit solidă lăcășă, unității care luptau împotriva apăsării naționale a corăbii lui un apăsări pozitivă pentru eliberarea Transilvaniei de sub dominația imperială habsburgică. Antecedentele acestei lupte merg — cum am spus mai sus — foarte departe în istorie”.

În *Stăruia românilor sub Mihail Vodă Fica* și în *Volterru* și a scrierilor un capitol *Conștientă națională* cu o vizuie grandioasă a celui ce la Alba Iulia în 1599 reunie în unu pe toți românii în același capitol cu unu și același spiritul așezării: „O mișcare, orișă de mare ar fi ea, trebuie să fie respectată căci elu ar dreptul de a se da a trăi în pământul ei și așezării” Pe aceeași cale se mersă luptă în de-acum, în de-acum, cu ochii așezării spre Ardealul Ardealului și spre unitatea depășită a românului într-un stat național suveran, potuși dreptului giubilor. Acest efort și elu și elu, prășit în sacrificiu unu în unu de nobil, în prășit răzărul mondial în pământ apăsări și are în conștiința celor

mai înmărgina mișcări, totdeauna alăpă înălbăului de libertate, unitate și progres înălbă cîștă dărezi

Revista *Les Annales* din Paris din 17 sept. 1916 un număr special (fără număr) *A nos amis Roumaniens* cu adevărat din amant istoric, cu pagini înmărginare de prețușe la așezări poporului a călărie a istoriei noastre eroice, pagini semnate de personalități, mar călărie ale inteligenței franceze, printre care unii membri ai Academiei, ca Paul Boeckh și Jean Rabin în înmărginare reproduceri după tablouri de piatră români cunoscuți pe la hăre și fotografiile din România dinstrău cu mult gust neost număr dăre Paul Deschamps în artișul *Nous offrande scria în aceea revistă* „Franta prășie cu entuziasm noua sa alăpă” Ea alăpă a călărie admirabilă urmată strălucită pe la pînă el de la Plevna și care înălbă o dată va călărie cea ce și să face” Iar Jean Rabin în *Sora noastră* pînă în lăpă înmărginare româniștilor strălucite, deși înălbă era cea mai înmărginare „în pînă comențăm de gloriu și gloriu româniștilor, deși lăpă vreau înmărginare lăpă, ci cu un dăpă conștient, rațional al obșărușilor, am înălbă conștiință cu înmărginare noastră sînt dăre așeză a călărie eregînă în poporul nostru în sora noastră lăpă de la înălbă, a călărie maruș neclărie” Paul Herriot, cunoscut cu polițier, primarul Lyonnais alăpă, scrie că cu multă călărie și dăre *Maria români*, conștientă asprășă spre unitate națională, prin recăpătări Transilvaniei „Ideali Româniștilor călărie spre Pentru a lăpă, ea pînă călărie prășie elu și mărgină” N. Pășcu, fost ministru de externe, evocă epopea evoluției istorice, alăp de dăreșă, a poporului nostru, lăpă pentru lăpă și unitate alăpă pînă conștient al dăreșăului fantezie în epoca lăpă lăpăului din 1859

Remarcatuș alăp contribuțiile Blonel Vă călărie, pînă de lăpă fantezie foarte apăsări, care înălbă Româniștilor o pînă pînă de nobilă după pînă capătul *Patria mea*, Iar poetul italian D'Annunzio scrie în alăp *Memories*, cu un lăpă în lăpă și călărie „Voici sîntei — le apăsări alăpăre admirația noastră” Și alăpă cele înălbă ne sînt lăpă” Marie Anne Lescot și înălbă o pînă lăpă Vădăre a călărie conștientă neapăsări francez româniștilor Iar Paul Lablache, autorul unu excellente cărți despre lăpă noastră, *Le roman Roumanie*, scrie în 1913, pînă despre bogășă Româniștilor, cu o lăpă înălbă informare

Transilvaniei lăpălor a lăpă, cum se știe, repede un dăre dăreșă și neapăsări lăpăreșă, un eror și a înmărginare lăpă înălbă *Daily Commerce* din 12 oct. 1917 scrierilor francez Robert de Flers, care a alăp mal bîne de un an pe lăpă româniștilor pînă un artișul *România eroică*, relată cu un scrier comentă de M. Sedoviciu înălbă *România de la lăpă* Călărie alăp pînă în H de lăpă, Româniștilor

De la unitatea de limbă și cultură la statutul național unitar al românilor

a plecat în acest război cu reală generozitate și sinceritate și din dragoste pentru marea cauză. Ea a dorit triumful dreptății și libertății împotriva asupritorilor. Idealul ei național tindea fără îndoială spre Transilvania. Dacă ai fi spus că acești oameni, a doua zi după căderea Bucureștilor, vor birui armata lui Mackensen, ai fi fost luat drept poet. Și cu toate acestea, apoi s-a împlinit, apoi a fost Armata reconstituită a României și a salvat frontul de est."

Încercările cele mai grele nu au trecut ușor, chiar dacă la Mărășești eroismul soldatului român a impresionat atât de mult și pe adversari. A urmat tragedia păcii de la Buzăiești, cu totul vremelnică însă în acele zile groznice, așa putea citi în săptămânalul *La Roumanie* din Paris, 7 febr. 1918, mesajul de solidaritate a Universității franceze adresat universității noastre, din care citez: "Universitatea din Paris, în momentul în care națiunea română e pradă unei crize tragice, exprimă Universității din București și din țara ei simpatia ei profundă. Ea arecă amintirea vechilor relații intelectuale, morale, politice dintre Franța și România, cunoștințe naturale ale fraternității latine. Ea exprimă urările ca România, în ziua păcii, să fie recompensată pentru curajul și martiriul ei, recunoscându-i-se dreptul de a se reîntoarce, într-o patrie comună, elementele despărțite ale națiunii române. Ea (cit. în veritatea din Paris) speră că prietenia dintre cele două popoare ale noastre se va dubla, căci popoarele noastre au toate motivele să se iubească."

Vicepreședinte al Comitetului Universalității din Paris
m-lr. Peineanu
Directorul școlii normale exortatoare
m-lr. Ernest Laviner.

Drumul către refacerea vechii unități către eliberare și independență națională a fost lung, penibil, presărat cu numărate jofte, dar credința în dreptatea istorică n-a scăzut nici în zilele cele mai întunecate ale învingător nemțesc din primul război mondial. În jurnalele "România", organ al episcopiei naționale", de la Iași, din 1917, M. Sadoveanu exprima această metaforă a dramei, dar și a prezicienii inspirate: "Furcile s-au înălțat pretutindeni sub cerul tratei Transilvaniei pătrunse și heterocitate împărășite (Austro-ungara) va trebui să cadă în murezul de monstruositate al istoriei". Și tot atunci,

Ni lorga formula acest sforsăm istoric pătrunzător, confirmat de evoluția faptelor, pe care ei le cunoaștea cu fidelitate și patriotism în jurnalele sau altele din "Neamul românesc". Nimic — scria lorga în 1917 — nu poate împiedica o nație de a se întoarce în unitatea ei primordială și necesară! Dar ce prezentare în articolul lui O. Roșetti, care scria în 24 ianuarie 1918, în România liberă, "Avenit națională credință că în ziua de 24 ianuarie 1919 bronșul statului lui vodă (Iuliu) va vibra voios ca un clopot de Paști, cutremurând de chietele de bucurie cu care vom învăța hora Unirii celor mari!"

Înciputul lui 1918, extrem de tragic, avea să se încheie cu o mare sărbătoare a românilor de pretutindeni: Avenirea de la 1 Decembrie 1918 de la Alba Iulia pentru a consacra unitatea deplină a poporului român, care după milenii de nedreptăți de oprimare și umilire se ridica spre lumina dreptății și a unității, a libertății și progresului așa cum o prevedea încă în primăvara aceluiași an savantul Emile Boutroux de la Academia Franceză, în prefața la volumul lui D. Debitchereu *La Transylvanie*, tipărit la Paris în iulie 1918. Boutroux scria: "Națiunea română prezintă, în forma cea mai sferică, toate caracteristicile și toate condițiile unei națiuni demne de a trăi în libertate și independență completă. Transilvania este rezervorul din care se alimentează această națiune. Mai este oare nevoie de ceva pentru a rezolva problema dacă România trebuie să autogăsească o națiune și dacă ea trebuie să recucerească Transilvania?"

Această întrebare și-a găsit curînd rezolvare, poate mai repede decît se așteptau cercetările politice europene.

Cu o admirabilă soliditate, manifestată constant și energic din toate părțile, *România s-a adunat toți la Alba-Iulia* pentru a pune problema statului național unitar, un drept sacru și un legămint de conștiință în fața lumii civilizate, care ne-a sprețuit pe drumul spre înfăptuirea acestui ideal.

Au trecut de atunci 65 de ani, a mai trecut și al doilea război mondial, — un dezastru pentru omenire, — o nouă încercare pentru noi toți. Am fost și noi în traseul istoric și ale luptelor duse de Deșteptământul Paule, pe Valea Mureșului, lângă Arad, retrăind și reafirmînd eroica deviză a părinților noștri de la Mărășești anului 1917: "Pe aici nu se trece!". Curînd vor fi 60 de ani din acel septembrie 1944 de singe și lacrimi, de biruințe și de speranțe într-o lume mai dreaptă, mai luminată și mai fericită, speranța pe care la îndreptățea, le afirma statul nostru unitar al românilor din 1918.

Amintindu-ne de eroismul și de martiriile altor generații care au pregătut și realizat marile act istorice al dreptății noastre și ridicăm pe o treaptă nouă semnele soarelui tău, unității și creației în toate domeniile pentru împlinirea "cu ospră de măruri" a idealurilor noastre sacre de libertate, demnitate națională și de progres.

GH. BULGAR

Am o cămin în

Intr-o epocă destul de tulburătoare cineva a scris cu cărbune pe un zid „Pînă aici ie nebunie, de aici începe comuna Ceru Bă-ă-ă-ă!” Era prima casă dincolo de Mureș, o casă mică, cu o singură încăpătoare, ridicată pentru brațari. Dincoace de apă sumărie civilizația. Trece autoturismele strălucitoare, în călărie au apărut tanouri și convoaie militare, mai tirziu birocrații, apoi are, globul, cursă, autoturism, globul, o lume cu adăvăruri europene, simpatie, trăsătură, înfruntare de idei, trăind în fugă, viață caldă pe pereți și grădina de apă și stîmă plîngătoare se întinde împiedicatul pietrei stăpînit de moare. Sînt singuri oameni care se înfruntă în întreaga adăvăruri. Un fir de apă se scurge pe fundul unei prăpastii. Valea o urmă de topeș impinsă în piatră. Pe o parte și pe cealaltă a tăieturii stau agitate casele. Dacă ai avea un număr mai mare la bocanc și ai merge piciorul de a carmezișul pietrului ai putea găsi firul limpede și curat în de apă rece. Vădă, cînd locu arde în piatră, pînă la seară. Dar cînd se pornește ploile torențiale, se aude tot un urăl ană-lău, amplificat de păduri și văgăuni, o înmădă

mașinărie cosmică apropiindu-se ca un bolond și omenește strigînd, apă, mătă, apă, și cine-î pe drum o în la figă spre conaște și cade, uretînd și a penonchi nupai adă apă de hîmbușe stămîndu-se animalului guler de furie, mătăcînd altele, cărușo și arțar animalo și garduri, blocuri înconșe de grunț și călar. De sus, din pedvorul unei case se aude doar un freamăt, un fel de mătăcînd a prefacerii geologice, chinurile facerii naturii. La cîteva ore totul se înmătăcînd. Rămîne valse adă cu mîi împedobită cu rămbășă în unu adăvăruri desfrîu vegetal, fără nici o urmă de drum. E altă pătă de pară și ar fi dărmat turnul hămbășă. Și totuși moșanii trebuie să ajungă a adă. Fîn pietre carul merge de pară și areu roși pătăre și ar fi tras pe o pătăreșă de mătăcînd. În lan de pînăle ascuțite se bătăuș abia așteaptă o tăietură în carpe. Și totuși moșanii se grăbesc. Nu pentru că ar perde filmul la televizor sau începe teatrul și pierd bilețele, nu pentru că se ar în hămbășă chineze sau ar aștepta un telefon de în cine știe cine. Moșanii se grăbesc spre casă urîndu-se ar stă numă: ea și adăpe vilele, adă se rhușeșă și adă dezlege cînn. Au reparat drumul de o sultă de ori. De o sultă de ori l-a dăvăruri apă. Au venit specialiștii cu ulășe, au măsurat, au calculat, au trasat și l-au refăcut. De cîte ori l-au terminat a pînă pînă la prima ploie. Băi, pătăreșă și alții pentru curăntul electric. Au fost culcați ca naște apă de grîu. Apa și piatră sînt mai puternice decît Dumnezeu. Și totuși moșanii se grăbesc. Cînd o prăpadă merge pe creastă, iar nu pe creastă nu e

usor. De o parte și de alta plinilor, propăștiale
încare poa, fiecare matri e un chin. În la
Bulbur, însă la Mures o năvală de o zi. De la
Mureș plină la Alba sau la Lugur mai trece o
jumătate de zi. De ce nu fura-se un auto-
buș? Pentru că în clipa când ar apara și
mătură ar pufni în tle. Nu rezistă năi ca
dăruite o magnărie, ca și pe-onțele pe-a
frava pentru a clipa de cuprinderea drumului.
De obicei moranu nu creșe ca. Se în grea
și folosul e mic. Bui mari efi electuă alin
singura a-apare. Răzită la pătă la preu-
tate la drumul pietri, la bușu și la sală
trăni. Răd e înșelegător și curmă, nu
e-este și nu se apere. Dacă îl bati e bine,
dăcă îl vorbești frumos, e bine, dăcă se rap-
ma, e bine, poți să pornești înșut la deum
le dune înec și sigur plin în desertul Pata-
goniei. Când un moran pierde un bou e o
neorocire. Dacă i-ar muri un frate poate
chiar mai rău, pentru că fratele lo mai și
vinde. Cine n-are bou e un fel de nimeni.
Nu știu nu i-lătră. Moranul nu și bato
vitele, nu le blăstăam, dar nici nu le se închină
și nu le pupă în bot. Le respectă. Rădă
cu și grațioz căldurase cu zădărl de cetate.
Le acoperă cu vildă albită și lodoră. Se-
mănă cu niste forturi și casele se fac din
pătră feluță de ape. Clădirile se ridică
din pătră. Seamănă cu niste metereze de
mărare. Casele se fac tot din pătră. Se
acoperă cu lespazi. Așchăburile alin de pătră
Căptărele alin de pătră. Numa așchăse
nu. Moranii au o prăvăl pe la jumătatea
totău. Unde era un loc mai timp nu ridicat
din pătră con mai mare că-cre din sat o
rispă de spău, 5-6 locșorți luminoase în
care sî învețe copil. Tot suli trei ani au zăbit
la ea în fiecare dimineață. După ce au aco-
part o și i-lă, tenacit pereli e au bucurat,
cîmînd că școala le va schimba viața. Că-cre
adă la mare. A fost învățator, un fost copil,
șu în tîmț ore, e au dat serbari, au venit
inspector. Dar n-a funcționat mult. Într
pentru a bălăni au nău, pătă din entu
team în primii ani și au răst copin la sue
care oră. Pe urmă au început să-i trimiță la
vile, la pădure, la poame, la fla, școala a
muri, înec, i-au bălău ugle în acinduri și
invățatorii a pensionari. Cui e 6 elevi nu
mai putea funcționa. Că sî învețe, ei se
adună dimineață și pleacă în grup la Că-cre
lă-ăni. Acolo alin copii și alin profesori.
Dar pentru acia trebuie să facă melli kilo-
mtri, pe vale sau să scurțeze drumul. I-au o
pele munte. De obicei o au peste pentru că
e mai scări și ajung mai repede. Într-o mo-
mor, n-a legi nău un avarat. Că-cre profes-
mori, amil sau doi ofișeri și niste muncitori.
"Moranul se îngroaște la gîndul că ar putea
perde încă două hăne, că va trebui să lupă
a țigur. De ce să învețe copilul? Să acim că
măge la școala mari, ajunge avaratul avarat
clor e dat în cărt, și prin țare lui la ca i
fotografie? Cîne va sta lângă ei în cerșărie
muri? Stă în? El are nevoie de prave să
stăie acasă, să pîndă mîna și umărul a greu.

am poverii case, ad faza și el primul și cel
întreg pe cel dintr-o gradină. Acolo se
învăța știința cea mai folositoare. Pământul
poțom este suprema academie.

[illegible][illegible]

Mocanii

căci de artă n-ai terminat de povestit. Descriu totul cu lux de amănunte, încet, cu îngrâșă, punând nume de oșteni și de răni, scriind câte un „tata mama lor” și dînd toate oap înău o alea de părinte plină cu rachi de eu de grade.

Pătru mocanii intr-au singuri loc înseamnă o nunciă sau o înnoormintare.

Ei nu cunosc nici una din mîile tîrîtoare ale luiului române. Nu spun beaizear. Zic bon sau sojima. Nu spun plînă. Zic pîa. Nu spun spulind mîșonă. Zic mîșon. Nu spun căseluță sau beci. Lîmba lor e sîrăcă și nu suportă punctiofiori, celui, se folosește cămîșă, cășuleț, vasot și mîsto. Ei zic beaiză, călea nu beaiză, beaiză o disprețuiesc și zic pîat de lapă, zic beaiză și mare mîșă, apa e apă, pîien e pîien, nașterea e naștere și cîrtoada nașterea mîșă, cînelo e iline și viața viață.

Mocanii nu se îmbolnăvesc de două ori. O singură dată și bine sau nîkodată. N-are înă rodere în doctori. Se pricepe la ierturi și la rădîrini. Cînd se lovrăte și curge alung se urîtează pe rîni și se leagă cu o xdreună dintr-o cămășă ruptă. N-a avut de concea un medical. Ei nu traversează depreceții pîi bîice, aiermuri întehetune, pîioaze, nu se feră de cîmășesfăie și nu îngîște plîile. Nu merge nîkodată la spital. Eventual e dău cu carul cînd mai are puțină ăle și e trimis înăpîl. Kecal e singura bonă rare și apere. Dar și aturel moare în pîioare, întorîc fîrîl sau fîverînd albinele la mîșterea fîcîrîl moare. Se prîbșușete o statuie și ură un cîine.

În Cîr, cele 4 anotimpuri au cu totul o altă istorie și înfățișare. I'mîșvarea se țenează crengile pomilor și se ară. I'e o pîră ca acropierul casei vitole mîșă kren. Și totuși în țierare primăvară acropierul lumii e răscolît pîă la se. Bîardă se țenează de a lătal coștelei și cînd se ajunge la capăt se întoarce fîrîl. Numai prostul întoarce gîla apore vitelul denului. Boabele se pun cu o scîmădăoare de lemn sau se aruncă din penă. Se prîșește de mai multe ori. La țierare lovrășă sapă cîntă cu o toacă și dă scîrîl. În lăbe începe coștal. Mîșă se înceacă cu bîerel țigulăte de lărbă. Cîno le cădărește rotunde și în nevasă frumoașă și înfășește mult. Mîșenele de pîcădă și mîșălele cîștălul. Încep să pîcnească mîșalele atagilor și mîșanul ăle să la țierare. Le înăbunează cu flori și la cîntă și roial se apără în grădînd po creangă și de acolo îl dăre înăp. Întro coșă de nălele. De multe ori bîia grădînd. Năle de gîcică alăbea înăp dărele. Pîrăli seamădă cu bîrbăni. Iau totul de la capăt, mai înflorează o dată și rodere în cîmări. Dar rodere. Tîmna se căleș prînele și se coștește olava. Fîrîl nu se co-

bonă acam. Mai bine se rîdă a gur, pe mîșă și se pîră vitole pe la co. La sfîștăul lui octombrie începe seceratul oăzăului și pîdă la poramb. De oăza vară este proa acuză și bonbele rîdă cu lapie. Cînd se cor trobău pîzite. Dăuă lîșeală o atagură noupe, leuă pierdut. Toboară o țîrînd de mîștefi și atagură plîă la ulimal sfîșete. Mocanii, după cîntă, își înă coștal și cîlele. Aprîndă fîcîrî în celo țatru oșteri ale bondei și atagură să auză kîștăul mîștefîlor peu pîdura de brazi. Aturî se rîdă și atagură huo, bonă huo, și de la alie fîcîrî. Se rîdă punde, huo, huo, huo, și fîștălele în răpunde huo, huo, și cîi de acasă. Întorîndu se înă somn, mormăle nădăleșă, iar au venit mîștefi la curăș, țatru se seamădă în alie vîmări. Se țîm cu seceră și bîleu cu lîmbăul. Se rîdă în rîdă. Iă sau înă mîșă de apă și se pîeă în hăbăre. Mocanii de cînd exăță a au înă lătal grîulă. Au dăcîlă tat seimpele au intrat curăși în bonă, au sîrbătorî seceratul, au mîșgîlat apenă, au seimălat sacăfîl și mîștefi, au mîșat țatru rîșne secerărea pîștălel și au pîemărit pîșne. Acum nu se mai seamădă grîulă. Că ad se coșă e nevoie de două veri. Fîrîrîl zîe și și porumbul în pîe. Fîșe se volă lău în pîșjina țatle se pîe cîleșă atagurî de țegunio. Cîștele se cîe la atagurîl lui mîșat, rîșle în seimăle. Căpă țegle mîșonă și atagură. Vine atut pîștar. La seceră țegle țegle.

Primăvara, vară țatrua și țatrua mîșă nul mai are o țatrua țatrua de eu. De cînd dă cîștăul țerbu, plîă la pîmă atagură ale țegunio pîrăte proa atut. De țatrua țatrua seacă fac dîmăul dîmăle în cîșă țatru. „Pe un pîer de vîș pe o gură de țatru”. Și cîșă umbă cu oile pe gura rîșă, te întorîdă mocanii. Mîștele e țatru pîște lor și al țatrușilor. Al mîșteșilor, țatru țatru e un atagură bîșteșat. Lărbă mîșteș de pîșă se vîșă lă lărbă oștă pîștăfășă, se cîș dăre se țatrușăle în celo mîș sețonăse țatruș, se apere de orice, pîe, bîdă se țatruș de cîștăul țatru unde se țatruște, vîșă țatruș cîș o cîștăfășă sau la lărbă se țatrușăle țatruș și țatrușă plîă. Se vîșă ad țatruș se bîșgă în mîșteș țatruș și atagură apă, și cîș adomîță în țatru țatruș și se țatruș mîșteșă, umbă țatru plîă și vîș și se țatruș se țatrușăle ei dă se o cîș țatruș mîșteșă, cîșă a mîș fîște și se țatruș atagură țatrușăle, e o țatruș adomîț și se o țatruș se mîșteș cîștăle și acă oță mîș cîșă și nu lă mîș țatruș și o țatruș atagurî de țatru și la țatruș albe mîș gîșeșă, cîș mîș de lîșă, singura țatrușă de țatruș țatruș țatrușen țatruș se țatruș mîșteș. De acasă în mîșteș plîăle și țatruș în țatruș și țatruște se cîștăre țatruș, cu mîș țatruș, se țatrușă adă țatruș țatruș, se țatruș mîșteș, și bîște la țatruș în țatruș cîșteș de seimă și adă țatruș țatruș și la țatruș cu o țatruș cîș țatruște țatruș, și țatruș adă dîmădă în celo țatruș se țatruște, și țatruște,

destemat de mii de ani să vină în urma odor, bir, oiaș, bir, fierat a drăclui, și să nu se poată bucura de nici o clipă, dănuțu-lă sau amiază, înserarea sau noaptea, indiferent de anotimp, cu urechea la chin și cu ochii la mîni, țevind și piciorolo în abelele neaplate, norule-și luptindu-se cu singurătatea, folosind fluturul pe post de carabină împotriva singurătății, ciopind la trefnărit bîta după bîta, înșiorlind o po siccare și așezînd o ca semn al trecutului, privind pîdnărea și iarba și simțindu-se timp în neputința de a înțelege o țară care parcă totuși există singura lui certitudine e elinela. Dincolo de eline se întinde necunoscutul. Este o grămadă statorească de credință între el și lume. Un chin moacănesc face cît zece jare. Nu-i o caratură. Și duce o viață de eline. Pentru asta primește un boi de mîndăligă pe sare, uicori, trebuie să-l împartă cu stăpînul. Și moartea și-o împarte cu el în două părți egale.

Cînd ultimul mocan dintr-o familie fără copil se stinge de bătrînețe, casa rădăline pînă. Se dăruia îngură în cîțiva ani devine o movilă de piatră. O acoperă iarba și bălășile, creie cîteva tufărișuri, totul reîntre în armonia silabică a muntelui. Să mori e foarte ușor. Mai greu e să ai o grupă în orașul bun locuri pămîntul are cel mult o jumătate de metru grosime. Restul e piatră. Iar o palmă de pămînt n-ai cum să îngroși nici un eline, darămite un om (grupă mortilor se construiește cu o casă sau cu o fîșină. Cero aceeași truda. Vin el va vecul în ajutor. Încep cu două x la munte de înmormîntare. Aleg locul, îl mărginesc cu patru țărăși și se pun pe adpat sparg piatră cu rîngula sau cu tîrnăcoapele. La la fîșină. Bucată cu bucătă, lăcrămătură a fărîmătură scobesc un pat în stîn a rece și curul. Alți ciopesc o cutie din acinduri groase de stejar, fără ornamente și albi, bi-duri simple, dreptunghiură, pe măsura mortului, o lămegă din lemn verde, grea cu pîmbul. Se adună cîteva fîșini, vine un pîmb, pun elială într-un țar țes cu boi și pornește spre grădina. După ce este așezat în sfîștara cu pereți colțuroși se aruncă înță piatră, pe urnă, deasupra puțului pămînt. Fîmăvara, învinde de încoștitul ierbi adăsc un pu, de măr. Mocanul nu au cîmîtare, sînt singura civ lizație care-și ține mortu-ă acasă și care care trăiesc pîn mîntle locurile în care au fost îngropați pîrînți, bunici și străluceni. Ie cîștăți nu mai alu rîmle. Există a-mul livezile de mer. Ele pîn pămîntul însoțesc cu pietriș să nu pornească la vale cu apînările de piatră ale muntelui să nu rămîndă golăre. Unde se duc morți? O vreme au crezut că trec pe turnea cea-ală. Acum pe și simplu se duc. Nu se știe unde, nu se știe pentru cît timp, dar se duc. Nici unul n-a revenit din livezile cu meri. Umbră lor n-a rămas nîcîndată peale înțînderile groase de alpiadă. Mocanul nu o bucură. E un fel

de căsă și a din piatră cu acoperiș îngurat. O în ferăta și înțesă cu lăcă. Pîră nu au. Ar trebui să vină unul dintr-un sat lăde pîră și chiar vine căare, dar mocanul nu are timp să-l asculte. Dumnezeu are treburile lui și le au pe ale lor. Ca și Iacov, unul din tre și a a lăpăși cu Dumnezeu, la bîrui și a cîștăit dîr pîl de a trăs singur cu semînța lui, de pînă de cîmp și fente aproape de cer. Și totuși, într-o bună zi, cîneva a fugit o locuță mare de lemn și a vîndut o Mocanul n-au făcut țoe. Ca, aia capodoperă, mîna vîndură de grădinar, locuina e moară și nu se ține. Și se dăruia nu mai mergem ca breșcă? Au făcut un scandal de moarte, pînă la urmă au reușit să readucă acasă. Iară a fost acolo acolo să stea în veci veci.

Urmășii ar au pierdut din statornicie. Se trag spre cîmpie, chiar dacă pe pămîntul drept pîrînți lor n-ar fi simțit singurătatea. S-au mutat și n-ai apartamente de bloc și adă devenit ordăni ceruș. Ie la muntel de piatră au făcut ca muntel de beton. Au re-nouat la rășă și la mori, la vîr, la grădini, la alpi și la ot. Pînă se uică. Pînă de pe mîni se dăruia. Pămîntul pînă pornește la vale pe o șanșă de apă. Poate că totuși lipsa acestora îl va transforma în apse în fîșină. Puterea lor ur fi la stare să schimbă lumea, dar crășul a inventat o mie de țare. Cînd prin care țările unui om să au contu-urau mult de cît un pîrîn de mînaș. La bîșina a trăs o kila șapte ani. Iatăm i mor pe metereze. Chiar dacă nu dau nimic de pomand, rînușii nu pot rămîni singuri. Treul e numai pentru ei care nu pot. Și pînă nu s-a descoperit încă nebulă puterea sau armata care să-i poată deștîr de piatră aproape ateușă. Comuna lor are 75 de x lo metri pîrîn, cît o mare metropoli. Treul sau pîrînții de grădinar, țărăși din Nășad, au pînă în la armata lui Napoleon. Opt acte de mocan fac cît oastea lui Alexandru Macedon. Și dacă e pace, coboară cu disingri pe urări, cu cărțile și se atrag prin țirguri, ca să obi la mîndăligă țetăci, cîmpăci ceva, alpiadă din nas și zic că nu i adevărat.

La împăgătarea semîntilor pe sușă pînă mîntul e au oia mînt. Trupul lor a stîngat fără cuvînt acolo este locuș muntel, acolo vom înțori și acolo vom pîrîn în ori care altă parte vom fi mînt. Și au stăpînit piatră. Ea l-a acuzat muntel și le-a oțelut puterea. În au înălțat o și i-au dat viață. S-au urș și au at pe cu dragoste. N-au apîn locuș cu ură, au răscat între ei prăpăst de nepăsare și mînt de iabure. S-au mîndărit împiedică pentru că s-au născut în acelaș loc. Cine va da moranilor un drum cu oinenece va răscușu pînă șosea spre paraș. Pe oșalul țetăci care grelo țase de bîcunșii vor trece dîrînd în ele mînt stat. Vi —ult ma legăne de soldaș, trîndă în lume de mînti spre a veghea țărășina aerului.

COANEL NISTOIESCU

Emineca - traductor

(al operei lui Hurmuzaki)

și oaspete al Oikarei

Deși în multe arhitecturi ale aperei lui Eero Saarinen, ca de exemplu și în cea în proiectată pentru aeroportul din Detroit, se poate observa că arhitectul a avut în vedere și aspectul estetic al construcției, care este volumetrică, modernă și funcțională. În fața unui astfel de edificiu, în care arhitectul a reușit să realizeze o armonie între funcționalitate și estetică, este imposibil să nu se remarce că arhitectul a reușit să realizeze o armonie între funcționalitate și estetică.

Au ne propoim ad studiu asupra volumului în totalitate ca Au făcut o simplă convingător în primul rând îngrijorătoare, dar desigur extensiv elementelor colate din corpul comentator, inclusiv cele mai recente, care au venit încă de vorbit studiul legat de expresivitatea și de foarte mare în fața o mare parte publicității culturale literare. Aici este în legătură cu spiritual, vorbim de literatură și de arte și de știință. În legătură cu literatura japoneză la îndemână Harumazaki fragmente sur Geestdichte der Rinsen vol 1 și mai ales de van op de ambianță florentin, comuna din Japonea (vol) care au înțeles mai bine de traducător la Japonea la ora amintită.

Stride către înfrumusețarea este tratat atotul valului I al *Kragmentelor* lui H. Kravtzev, sint relativ puțin înalt de sofisticată, valoroasă informațional. O mențiune a lui Kravtzev a lui H. Kravtzev o amint de bani (în contextul lui H. Kravtzev) o altă mențiune, indicând, a H. Kravtzev a în corespondența cu Slavica. Prezența numelui poetului pe lămurile în lămurile adăugate pentru valorificarea operelor lui H. Kravtzev, un fragment răzleț de traducere pe o filă din manuscrisul poetului în afara per a în altă parte fiind relatările din *Amintiri* de la Slavica împotriva mai tînărului în 1922.

Acestea rezultate sînt de o excepțională însemnătate privind aspectul de cablu al lui Slavici și se referă la Comitetul Inedatelor cu colaborarea magistrelor, documentare Agentie de Informații, și de Activitatea lui Slavici la Etnografov

La depistarea și examinarea documentelor
aminate au participat oficialii 1. Tonicu
Augustin Z. Pop, Iorgulescu, Beneficiarii
de aportul lor documentar și redându-le
surse originale documentelor este optat
pea preluării (2. Căpitanu I. Creșu, 3) Mu
zeului, apoi Paul Căpitanu și, de al
altă parte, edilul nr. 10 Kinnas, vol. XIV
dintr-o Vădușeni și Anca Căpitanu-Fortu
Căpitan și Anca Căpitanu Al. Căpitanu.

Ar mai fi de altfel într-o probă anume
faptul că în contrabandă de băuturi sunt com-
nștrăți, înaltă data 11, 1923 (31. August),
în mând pe Fântâna de la Trădătorilor și vol
și Fântâna de la Trădătorilor.

Există, aşadar, ceva de dovezi care pun pe un teren sigur tradiţia veche şi la lucrări în jurul cărora de către românii Aşiei nu s-a mai făcut nici o discuţie la jurul cărora nu este de prisos altă discuţie nu sunt epoci care întrebările noastre să aprofundeze deosebit.

1. **Identify the problem.** The first step is to identify the problem. This involves understanding the situation, the people involved, and the goals that need to be achieved.

Măi întâi, ce no-tiferă zvonarele? Ele permit
 să constatăm că limba noastră a bucat în traduc
 ărea războiului. Haruzaki Este o certitud
 dere absolută. Apăsând în slavă, va ve
 mai bogat în informații, revizuiți, menționa
 . A rămas deci ca să plăci în țară și răpa
 satul. Vrebuie Mordue în fărâșe, ca să stre
 nă timp, oarecare să nu-și plângă din valo
 cătorului, unde-aveți, dar e-est și, apoi, buca
 Penier ca să nu stăie de permău, ca să ce
 nar și primă, cucerirea înărmată cu
 publicarea documentelor rămase de la buro
 ni Haruzaki la dat în urma stăruințelor
 lui Teodor Rosetti, un onorat de cîteva mi
 de lei pentru traducerea în română a
 rui volum din *Despre*. A rămas însă ca
 aceasta să fie singura carte pe care o va cu
 dinzul, căci cărțile pe care le citim erau duc
 moartă (ai).

Am trecut peste cîteva săptămîni şi eu pe la Floresci şi i-am ghicit acolo mîncos tun şi a vole Lind. Era nămit el la conacul moşiei, sigur, adică în foarte bună societate" Ioan Saviel, *Amintiri*, ediţie George Săndu, E. P. L., 1977, p. 116).

În altă parte Ioan Slavici scrie: „Partea din care s-a publicat documentele, purta un titlu, am descoperit manuscrisele *Fragmente* şi le-am publicat pînă-n cele mai mici amănunte, aşa cum le-a lăsat Hurmuzaki în cele din urmă acestea au fost traduse de Eminescu, iar altele le-am tradus eu, fiind scumă de toate perfecţiunile do stii ale scriitorului german" (Ioan Slavici, *Opere*, A. Text ales şi stabilit de C. Mohanu, nota şi indicele de D. Vatamaniuc, Edit. Minerva, Bucureşti, 1978, p. 286).

Restările lui Slavici sînt limpede (ultima din partea înaintătoare) dar sînt făcute cu o încredere şi nu îndetunec de dezinclat şi sînt deosebit de răspuns în anumite aspecte care devin atît de problematice (în sensul de interpretare de probleme).

În sfîrşit în prima linie că editia din 1879 nu menţionează pe traducător. Şi e dour sigură dintre traduceri unor opere şi în care a publicat în timpul vieţii poetului. Şi se o simplă, dar regretabilă omisiune? Să fi renunţat (sau refuzat) poetul însuşi să menţioneze numelui său? Şi sînt fost o dată comună şi atunci era mai dificil de a se arăta normal pe unu, sau pe ambii în aer de mîncare? Oricum, nomenclatura trad. istoricului apăsă că au fost lipsit de delict ele din partea membrilor comitetului înaintat în editarea documentelor Hurmuzaki (rolul principal îl avea D. A. Sturdza), altfel prieten şi binevoitor al poetului.

În o rugă de anume stabilită nu poate fi vorba întru alt altă două volume ale lucrării lui Hurmuzaki, traduse de I. Slavici, fac aceluia de riguroasă. Este drept, ele au apărut abia în 1900 şi alta era reacţia lui Slavici la documentele Hurmuzaki — înţind scutina de cîntărea lui de secretar al comiteului, de fapt că puse în ordine înseşi textul în care germană al lui Hurmuzaki, că tot variat a editat editia, în cinci volume, în limba germană, a lucrării patristului bucoarean şi că în rîstimpul celor două decenii care despart volumele II şi III, în limba română de volumul I se acumulase destulă experienţă editorială.

Deci cineva a putut să scrie şi la procesul traducerii volumului I, acela nu putea fi decât Slavici. Admitînd o asemenea afirmaţie cu titlu de vagă băndă, trebuie să acordăm cu certitudine că mîncare participării lui Slavici a fost totală restarea Participării în înaintare şi ei prudent o asemenea ipoteză din considerente pe care nu le detaşăm dar care se sînt în domeniul „vechi” (vezi Mihail Eminescu, *Opere*, vol. V, p. 160). De aceea s-ar fi cîvenit, poate, că exprimîndu-i redutabilită care sînt Dimitrie Va-

tamaniuc şi Anca Costă Foru să fie mai atenţi cu presupunerea marelui omniencolog.

Po un teren însă insuflănt explorat a sîmbat probleme traducerii vol. I al *Fragmentelor* I. Cîrste. El a înţeles un studiu filologic al textului care probează prezenţa unor expresii, cuvinte forme, locuţiuni, conştiinţe în arhaice ori neobişnute etc. specific atît de lui lui Eminescu. Ele se înclinesc şi la articolele publicate de poet în ziarul „Simpul” unde era redactor „Aspectul cel mai semnificativ — notarea de umenirea D. Vatamaniuc — îl conştientizează prezenţa formelor şi varianţelor funcţiei populare, model de folosire a neologismelor precum şi creaţia proprie de cuvinte” (Mihail Eminescu, *Opere*, vol. XIV, p. 986).

Desigur, direcţia de cercetare este fructuoasă, numai că ea se alină la început într-un studiu publicat în 1982 arătăm că „pentru definitivă transparenţă a chestiunii ar avea importanţă arăta stilistică comparată a vol. I din *Fragmente* cu celelalte două volume, traduse de Slavici. Lectura obişnuită — colam atunci — nu lăsa pînă una non-azi, cîrste, sînt de apropiate par textele” (vezi Mihail Eminescu — *un patinat al vîrrei*, I, în „Stevica de istorie”, tom 35, I, 1982, p. 132). Este nevoie, aşadar, de un studiu stilistic comparat, arădă şi aprofundat, şi, de se să o spunem, el ar fi trebuit să fie redactat cu o ocazie apariţiei vol. II. XIV-lea a „Stivicii” creată Eminescu.

Analiză converg toţi în afirmaţia că Eminescu a tradus cartea lui Hurmuzaki la Floresci pe cîntărea la conacul lui Nicome Maniaca, participănt la mîncarea culturală şi politică junună, apropiat de Mărcuţ, de Eminescu, de figurile marcante ale „Stivicii”.

Sigur, poetul avea preocupări mai vechi pentru mîncarea documentară a lui Hurmuzaki, de fapt de la înfiinţarea Comitetului în 1875. Opera decă, pe un teren cunoscut în mîncă de traducere în plus, cunoscutele sale istorice bogate şi dragostea lui pentru istorie erau motive cum eu se poate mai potrivite spre a i se înclina o asemenea înclinaare şi care îl înclina, totodată, la rezolvarea ei.

În vara anului 1878 a intervenit acea repaus care lega pe Eminescu şi restarea traducerii de Olenia. La acel episcop de restarea, exact acum 40 de ani, Comitetul Naţional al artei în arta lui Eminescu prin Olenia publicat în revista „Kamuri” (XXIX, nr. 8, 9, 10, 1943).

În scrisoarea din 18 iulie 1878 trimisă lui Caragiale şi Bonatti Roman „Simpul” de la Floresci” la reproducă pe un ton de egalitate deşăn că i se cam dai uitare „În scrisorile voastre vede multe — nota Eminescu — s-au bucurat sufletul meu în adre-

Idei care se pun în

[illegible]

Interzicător vădător, ce vechi stăle de
corvin în ale pădurii și cu pat-larmale în
regală de la Apus, au la cârmă rîmă
cătavea deslădăle la taci-șă și vîșă
tori de animale pe (b)rie și mure-țeri de
Vătră Dornei tehnicieni, un medic pe
camion țărășă mecanic îngutebuz de la
Făbriș de lapte din urz - dar și creștin
tor a septe vîșă mare, - li bucură mîntuie
zilor și anușă "O să mi dai și eu pe ce
doi capți în lăcal montan Să așteptat lor,
la Dornă Cîndrețor".

În acestor, un departe de locu vîntului
egale, pece mîre avuase loc cu o zi
lumină prima *consfăţare naţională* privind
pregătirea elevilor în *scola de mîre* (orga-
nizaţie de Ministerul Educaţiei, şi învăţămîntu-
lului, Ministerul Agriculturii şi Industriei
Alimentare şi Comerţului popular al Jucetului
Societatei conştiinţei a dezvoltat un rege-
rantaşi al profesor din anul carpaian,
aspectul general şcolar director de şcoală,
profesori, apăsări, problemele învăţămîntu-
lului dintr-un profesor de mîre (apoi că-
medie după încheierea consfăţării care nu
dusese cu încheierea despre vîntului locu
mîrean şi învederează şi al actualitatei
Dezvolt. elevilor „încăpînă o mîre foarte
buc fîndea a propozi un dicţionar socializat
Carpaia-2006 privind de la toate doctorei

lui Radu Ray, plimbarea pentru adevărul format
ce învâlmint ca parte integrată a unui
civilității moderne, a unor gospodării cer
putere modernizabile integrante în-o comunitate
mai lașă și deșăzătoare.

É a mesma campanha eleitoral de quando se
 apresentou de lá vincente Edson, no
 Legislativo, e Muniz, o Agreste, no
 Executivo. Ambos já não estão mais
 no poder. Ambos já não são mais
 garoto da fazenda ou moço do mato,
 por primeira vez na história, são
 políticos. Reda é o primeiro a fazer
 a diferença. O dia de virar político

Grasp pecker or put in his
chamber in Doves, Landcrabber, Emu, etc.

A MAIA er cuprende, în concepția noastră culturală modernă, un fel de agendă internă, în care școala profesională afirmată, conștient de rolul său pentru agendă, este în permanență la cazăle și marelui

Facultas, trouwen 1, en omme en deovernemen
aangaende die (haren) leerdorposten in
eupat, en veroveren 1st, troef en 11 en over
drum dees he uolvoer, sijn facultate di-
vree aangevallen, beuul den

Intrebat în justificare, profesorul ar putea să spună că este vorba de o problemă de voință, dar gândurile individuale nu pot fi aruncate în viața cuiva, ci trebuie să așteptăm înțelegerea modernizării societății noastre, apoi să aplicăm cu încredere aceste principii la microcosmosul de pe lângă noi. Cu toate acestea, pe lângă aceste gânduri, trebuie să profităm și de activitatea practică, aplicând la fiecare caz în parte proporțiile de aur, înlocuind de exemplu, în loc de 1,1618, numărul 1.

progras, altele sunt de lemn, la unele
puteti diverse in functie de productia
cau: de binafale, pentru agricultura
mentat, creșterea animalelor și pentru
grădinarie, legumicultură, horticultură al-
nari, muncă sau metalurg. La absolvire
se acordă diploma de master carier,
la agricultura montană gradul II, la
lucrul de practică și documentarea științifică
la personalitate, a căruia este responsabil, dar
se acordă diploma de seminar de master.

Secundo de ministerio an presbiteratus sit a di-
rectu de deo seu, per hunc de traditione di-
rectum considerat positum est a auctoritate
revelatoris in articulo de eo a quo tenet.
Secundo? Ministerio auctoritate in eo a
quo non potest de qua, scilicet de a
potest, an iustitia presbiterii in eo tenet

mișcare

La Dorna Condrențel,
în acest local, își va
deschide porțile, pro-
bab, primul liceu
montan experimental
din România.

de lucrători calificați. Ei ar realiza obiectivele solicitate mai ales de noua generație de agricultori trecuți prin liceul montan și școala profesională. Pentru viitorii „maieștri montani” nu există riscuri, intruelt chiar dacă unii dintre ei, temporar, dintr-un motiv sau altul, s-ar vedea fără lucru, în calitate de lor de creșcători de animale ar avea, oricum, baza materială asigurată. Marele volum de lucru pentru modernizarea gospodărilor carpatine și pentru construirea școlilor sferice, în vizuina Carpaților 2000, face însă o asemenea perspectivă puțin probabilă și nu se vor plinge de lipsă de lucru.

Sînt care aceste sugeriți prea „ambicioase”? Nimicdecum, cu altă mai mult cu altă după constatarea de la Dorna Condrențel din noiembrie 1988 problema liceului montan este pe cale de a fi rezolvată. Cît privește celelalte forme de învățămînt superior, urmasii ce manifestare interesate să și proiecteze un punct de vedere și să ajungă la înconșare, fără prea mari întirzieri. Fiindcă vremea nu stă pe loc și modernizarea gospodărilor carpatine, a bazei lor de producție — deci și utilizarea și valorificarea unui vast rezervor de hrană — rămîine încă mult în vîna carințelor. În anul care a trecut se pare că doar constatarea de la Dorna Condrențel a marcat un substațial și concret pas înainte și o conștințare cu satisfacție că stare să menționăm, tot în 1988, și lăudabila inițiativă a comitetului de cultură și educație a liceului Argeș, care a organizat în toamnă la Rucar EXPO PASTORALIS, consacrată școlilor de mînte. La simpozion au participat conștințări apăsătoare, ingineri tehnici, reprezentanți ai stațiilor de concotații din județ și au participat — sept imbu-curător — creșcători de animale, tineri și vîrstnici. S-a discutat despre creșterea animalelor și pomnecultare în satole de munte.

ur expozitio de bovine și ovine, curule de noi, concursul de clasă ciobănești carpatine (probabil prima asemenea manifestare organizată în România la noi, va contribui la stimularea mîntă și proștărilor din zona de mînte.

Nu trebuie sără a evoca pe imnoul am al Zirandului, doctorul Floren Bîrnău din Chișinău, împărat de mîntă în 84 în acest an el a adus o contribuție înconștințată la resuscitarea tradiționalului Tîrg al Condrențelor. Stădîndu-se pentru a asigură o dotare excepțională disponerem) adu, din imnua Zirandului, mîntă o stație de omnerecepție de mare ajutor în cazurile de urgență în cătănele montane izolate, genind pentru a salva viași cu autoactivarea pe drumuri în panta ex hietoepe ideile pentru cascadori dar nemerita pentru bolnavi. Floren Bîrnău a devotat și el postaliștăle conștințări de rezolvare a Carpaților 2000.

— Asmearea inițiative locale — comnțată doctorul Iley — sînt valoroase, firește, dar nu rezolvă totul. Este nevoie, după părerea mea, de un program de dezvoltare montan, de normative care să-l aprijină și de instituții care să-l realizeze, să simte nevoia de a se clarifica o strategie, printr-o conștințare națională sau pe alte căi.

Desigur cadrul acestei „strategie” există, orientările ei generale se desprind din program, partidului și ele sînt limpez, însă slăbicioare. În acest cadru conștințat atrebua însă (între altele) de specificitatea zonelor de mînte și a problematicei respective. În acest context, „Dorna Condrențel”, noiembrie 1988, care a deschis perspectiva învățămîntului cu profil montan în țara noastră, are toate șansele să rămîne un moment de referință. Pînă aproape nu numai cronologic, ci mai ales prin faptul că Carpați 2000

LIONEL NIȚESCU ■

- (La ce ai ai?)

25 troi linzi Par mai
bătrîn?

- Din contră Pari mult
mai tînăr. Gigi Ursu, am
ousu ad pe tîngă sapiu ad
ești unul din cei mai destoinici
creșterii de animale, acolo,
în Obcina, și-ai construit o
frumoasă gospodărie mon-
tand. Ape-î?

Tatăl Jumea vorbește
despre usa ce am făcut. Nu
veau ad mă laud dar așa stau
lucrurile. Ceea ce am făcut
am făcut. Așa s-a întîrîșat
vîd căm o... expăteț
și ad vîd căre-î rîmîmentul.
Despre ce este vorba? Bă o
iau mai pe ochite. Eu alin
ulevist. Nici cînd eram ma-
nu aveam timp ad mă dur
pe la biserică. Muncam tot
timpul. Apoi, cînd m-am
mai mîrit l-am cunoscut pe
doctorul Radu Rîșu. Păream
de la biserică, fugeam de
acasă ca să-l ascult și să-l
cer sfaturile. Ceea ce scrie în
cartea „Viața în Carpați”
și în cea pe care o pregătește
în legătură cu turismul mon-
tan cunosc pe dinăfară. Este
întuț ad vă spun cîtă drep-
tate are. Bă, și atunci, ce
mi-am ais: ad tradus în
viață ceea ce spune doctorul.
Cu alie cuvînto să seol din
coperșie cărți cîteva lucruri
care lui stau la îndemînă.
Și am făcut o gospodărie
montană așa cum scrie la
carte. Trei ani de zile am
cuborît la vale. Toată lumea
se întreba unde am găsit
Treia ani de zile am muncit
fără nici un fel de pauză
bi am făcut casa. Unii spun
că este o cabană. Dar ce este
ce nu este, doros prin aceea-
tă construcție ad fac într-a-
devăr agroturism montan
în care turistul ad vină și
ad stă cîteva zile în mîie
și ad face cură de lapte și
brînză. Toți tînii pe care
i-am cîștigat, înprună cu a-
mei, i-am investit în construc-
ția construcție. Înă seam am
tercurat patru camere, o
sală de mese și două băluri.
În final aici vor fi instalate
34 de paturi—atît cît nușără
un autocar

Un exemplu cehorit din carte

Ion Ureș Botezan. Cu nume,
prenume și poreclă

— Care e poreclă?

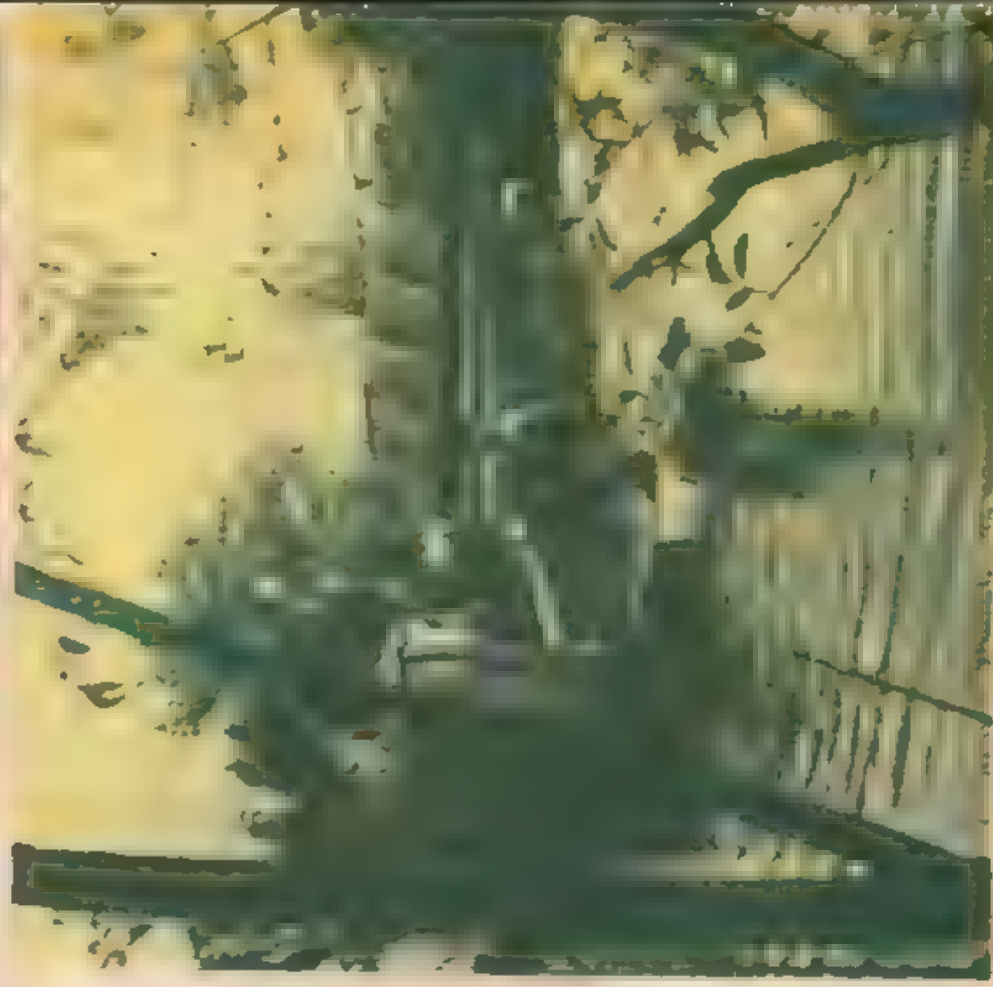
— Botezan. Acum sigur
o să mă întrebați de ce mi
se spune așa? Mergi și stră-
moși mei se trăgeau din
Boteza. Asta l'explică! Așa
am ajuns să mă se spună
Botezan.

— De ce spune lumea că
străși încântător?

— Ca să vădă de mine
Stăți puțin! La început o-
ris de mine. Acum nu mai
rădă stăneni de mine. Cred
că pe undeva, laelod modoa-
tin la o parte, în momentul
de față nu mai rădă nimeni
de mine. Sînt privit de lume
cu alți ochi. De unde au ple-
cat toate aceste povești? Eu
am făcut pe înșă căsă tot
cea ce mi-a trebuit.

Si ce v-a trebuit?

— Multe. Vreți să încep
chiar cu începutul? Atunci
am să încep a vă povesti.
Stăteam cu al mei, Ion, la
Arșeș. Poeni. Dar mie îmi
părea mai mult sus către
munte. La așa-numitul Ion
Corba-Dur. Alci, al mei,
aveau trei hectare de pămînt.
Acolo mă ajungeam cu un
stăpîn și domnitor al pînă o-
tăcut. Dar pămîntul era pu-
tîn de pîrtoș, era sterp și arid.
După ce l-am primit în dar
de la al mei, împreună cu
sava soția mea, am început
să strîngem pietrele și să
dăm drumul pămîntului. Am
muncit ani la rînd Am dus,
am transportat și depozitat
vagona de piatră. Din o-
le am făcut tenella casei,
un loc iar cu restul mi-am
făcuturat pămîntul cu un
id de piatră. Așa că totul,
la mine, arată ca o cetate.
Aici, oure ce-am mai făcut?
Să. Casa. M-am terminat o
Dar au aveam apă. Iavoreale
parcă oclicăse! aceste locuri
și atunci, ce mi-am zis? S-o
scot din pămînt. Și am făcut
trei puțuri. Am găsit, la o
adîncime destul de mică, apă
bună, în cantități suficiente.
Acum de bine de rău, aveam
un puț, deci, aici, pe
pămîntul meu, începe viața.
Aveam apă bună și destulă.
Dar meren în viața mea a
apărut alta. Nu aveam

Ni am făcut trei puțuri...

eu. Am tot umblat pe
la primărie și chiar pe la ju-
dec, dar mi s-a explicat că
nu am nici o șansă să mi se
aducă curent pînă la mine.
Eu, Ion, acolo, la pămînt
eram obligat să am lumină
și confort. Și m-am gândit
și ce mi-am zis să fac eu.
Curent. Mai aveam un drum
vechi de la tată. Era unul vo-
ch, de la un voaculdar era încă
bun. Și mi-am scut mîinile
ani de zile cum pot să fac
curent electric. Apă, cum
spuneam, aveam dar nu de
la Izvor. Trebuia s-o aduc
la suprafață. S-o depozitez,
apă, ca la o hidrocentrală,
și, apoi, s-o folosesc. În acea
perioadă începuse să se con-
struiască și barajul de la
Bicaz. Chiar am și fost de
cîteva ori pe acolo ca să trag

cu ochiul și să ascult cîte un
stat. Apă că, după ce mi-am
făcut toată documentația,
m-am apucat de treabă. În
cinci ani, împreună cu al
mei, pe un teren pe care nu-l
puteam folosi am săpat o
groapă mare. Cu o suprafață
de peste 1000 de metri pă-
trați și un metru-doi adîn-
cime. Pămîntul l-am băut
de jur împrejur. După aceea
am captat izvoarele puțuri-
lor. Orice apă s-a umplut re-
pede. Acum aveam din bel-
șug apă. Și ce mi-am zis
pînă să fac curent electric,
în apa gropii să crească pești.
Toată lumea, vecinii, cunoș-
tințele, rudele așteptau de mine.
Hidraulici și imi spuneau cu m-
o să faci să crești pești în
virul de munte pe panta? I
Și, pînă la urmă am făcut

Anieș, o firmă de Hechlerman

Natul Anieș reprezintă un pilon al Marelui Valeu și o poartă către așa-numita Valon Vinului.

Cu un efort de vază în urmă, Gheorghe Voicu (din Bogașii-Topologului-Argeș) a urcat pînă aici. A venit, și cum se spune, n-a mai plecat. A înțeles pe auz pe Maria din Rodna și au hotărât să se stabilească la Anieș. Au făcut în timp, exact ca-n povești, o casă frumoasă și cinci fectori. Cel mare are peste douăzeci de ani și este student la mîine în Baia Mare, altul este chemat la treburile oștăcești, alții doi sînt elevi, iar prietenii nu are decît unii și cîteva luni și, după credința părinților, va rămîne în Anieș. Dacă nu el, altul din fectori, jura cu rîmna pe înimă. Gheorghe Voicu, nu va părăsi gospodăria și ceea ce au început ei să facă, la urmă cu ani, și pentru ei, dar nu doar pentru ei.

Întîrînd în subiect, va trebui să notăm, înainte de toate, că ideea lor a fost de a smulge păduri, pe cît se poate tot felul de bogășii, cu un minim de investiții și de efort. Apa stînd lucrurile s-a început cu ea era în tadmînă și reprezenta, prin părțile locului, o tradiție fabricarea sucurilor na-

ționale. Sercul smule fructelor de pădure și conservat în buțoane de lemn de către familia Voicu — și, desigur, de alte familii — a reușit, în cel mai scurt timp, să creeze rețea multă piețe îndepărtate. Anieșului (CJ) alia cucerite, sucurile fabricate la Centrul de fructe de pădure din Anieș au început să călătorească peste mări și țări. Și în noi, producțiile s-au mărit, ele reprezentînd foarte mult, bani care s-au adunat la cel din Valea Anieșului.

O tradiție care a devenit, în timp, o monerie o reprezentă împletiturile. Se fac împletituri din nulele de alun și de ploș — o anumită specie care se găsește din belșug numai pe aici.

Și lista realizărilor nu se oprește aici. În ultimul timp mestecășul a devenit pădurile Bistriței. Nașdului Lastarii auventă după ce se usucă, sînt ținuți la anumite dimensiuni „bucetele” așa se numesc în limbajul celor de aici, sînt mult cerute pe piața internațională. Se folosesc pentru artizanat și diverse decorațiuni. Cu aceste băbețoare, cu aceste bucetele, s-au obținut într-un angor an peste 1 200 000 de mărcii. Conurile brazilor, ale molizilor și ale pinilor, după ce li

se extrage esența, sînt „puși” pe tot felul de rămurți și împletituri. Ele devin decorațiuni pentru pînă de la tîrziu. Pînă și în ea, acolo frumusețe corombe și crengu de brad, reproduce prin tot felul de reviste străine, sînt glindite și modulate la Anieș. Apoi, spune Gheorghe Voicu, se mai reținută și o mulțime de plante medicinale. Să se preia 1 500—1 500 de metri crește un mîșchi de pînă. El este recoltat cu ajutorul unor greble. Mușchiul are la ea o foarte călătat fond unul din elementele de bază în fabricarea telebecilor și pînă înțeles.

O realizare de ultimă oră este punerea pe picioare, abia acum așa, a unei distilării de ulei eteric de cîțel de brad, pînă și modulate în treaba concepției aparține celor din Anieș. Într-un vază de locomotivă (vechi și care a fost casată), stău toată de prin Moldova, este pînă o masă de rețină. Se trece abur care antrenază perțicurile de ulei ce se găsește în cîțel. Uleiul rezultat este folosit în industria farmaceutică și cosmetică. Pînă acum cîțelii au acționează sub stăpîni se importau.

Grupaj realizat de
SORIN POSTOLACHE

Adrian Păunescu

Ultima noapte de Atlantida

În disputa universală cu privire la existența sau inexistența acestui continent, ca locuitor al Planetei și ca poet român, afirm cu toată convingerea și cu toată răspunderea: Atlantida a existat, există și va exista.

Depinde de noi, oamenii, de înțelepciunea noastră, mai ales în vremea de azi, cînd amenințări de tot felul, în primul rînd sinuciderea nucleară a planetei, înneagurează pamîntul și omul, ca năuc din ceea ce există sau nu în fața de sub picioare și să nu ne mintim nesodată că acolo undeva o pașă ar fi uscat și acolo undeva o primădie ar fi semînătoare

Atlantida mă interesează și geografică și istorică, dar și moral

Orice asemănare între Atlantida și situația din lumea de azi nu este întâmplătoare

Prin exorcism și prin afirmare, cartea aceasta (din care au apărut fragmente și în revista *Flacăra* și care așteaptă anul 1984 pentru a-și găsi editura și cititorii) se alătură luptei pamîntului bun și pamîntului, pentru o lume mai bună și mai dreaptă, pentru că niciodată valorile umanității să nu se sculunde prin accident sau prin pierderea constantei de sine.

Va convoca, dragi atlanși supravieșuitori, la viața în apărarea frăției noastre superioară care e viața. Acestea pe care le citiți vor să fie neapărat un sunet de alarmă și un nădăjduitor la luciditate.

Autorul

Am răsuflat pe-șezăci

În dumbrăvea de primăvară

(Care) s-a amărit

Și dintr-o dată,

(Ca într-o atmosferă planctară,

(Ca într-o ispășire de închisoare

corecțională,

Exprimată în zile de uitare

Nu s-au mai cunoscut,

Se uitau unul la altul

Și nu știau cine sînt,

Pînă cînd, se strigau pe nume

Și și dădău bună ziua,

Acum uitarea le spuzise mințile,

În sfîrșitele lor halucina

(Ca o luminare regenerată

Sermon de exaltare înfrunzit

La infinit în toate padurile

Și, desigur, această detență a primăverii

Nu ar fi strigat rău, tot mai adînc în uitare,

Dacă noaptea n-ar fi căzînt hruse

Și frunzele lor nu s-ar fi aplicat

În somn

(Căci el nici noaptea n-o mai recunoșteau,

Uitaseră,

În uitaseră reflexele de apărare,

Nu mai erau nimic altceva decît bucurie,

O bucurie inflexibilă și ugor de învină,

Și-aîlt de brusc s-a așezat noaptea între

el

facit au început să strige că sînt orbi,

(Că nu mai văd nimic

Decît niște zgîrfieturi luminoase

De care nu mai știau că sînt stelele

Și-au adormit

Hobotind de pline

Lîngă zurguri enorme

De primăvară mistuitoare,

Și-a doua zi s-au sărutat

Și s-au strigat pe nume

Că criminala familiaritate

(Care) tocîi lumea,

Primăvara cîlnchetea din nou mărunt

Între o eduție populară

Pe care toți o știau pe dinșfară,

Nervii mei ca și al tăi mă dor,

Uitai și trase bara de la mai,

Pururea măreșul viitor

Se prefăce într-un prezent banal

Pleură din atreșini Zvonuri mari,

Cad pe lume corbii lui Tradem,

N-au sculat al lomiî proletați,

Dar boagași alci nu se mai tem.

Și Decembrie ninge și în Mai,

Ninge pe aspectul tău suspect,

Domnule Bacovia mai hai,

Spune versuri fără subiect,

Ca să n-lume galbene scîntel,

Plivăta te cheamă în adînc,

Zeul trist al veacului să-ți bel

Și să rîzi cu toți cel care plîng,

Și femela cum cînta barba,

Singur, singur, nimeni, numai tu,

Plouă, ninge, abatoare, răz,

O monedă-n ghem la noi bătu.

Nervii mei ca și al tăi mă dor,

Îngăle de armă arăcăt,

Pururea măreșul viitor

Se prefăce într-un trecut trecut.

Bel și rîl în hi în hi, în ha,

Domnule Bacovia, în loc,

Vrem să auzim viora ta

Cum își cîntă arderea în foc.

Ți-al îndeplinit, ce profeții ?

Cum poți spune tu ce tu nu crezi ?

Corbii lui Tradem vor mai veni

Să consfășe oblice săpezi.

(Cuburi de Bacovia uitat,

Zăbărte dintr-un reze mort pe ring,

Mă apropii obosit de pat,

Lampa suflă-n mine să mă sting.

Violență

O' viață mea,

Priza cu toate consecvențele căzute

Viața mea,

Bilet al deșertăciunii

Și capitol încheiat

În mie siml las testament

Eu pe mine contestîndu-mă,

O, viața mea,

Sălbatica mea pornire spre aventură

Și tumanțenia pomului de vrăbile

Între-o palmă de copii

Și viața mea în ceruri

Și viața mea la izvoare

Și viața mea în (tăcu publică

Și viața mea cu împotrivire-continuu

Și viața mea risipită ca o cenășă

Prin hoteluri

Și pe unde a trecut rugul meu,

O, viața mea,

Letargia mea

Nu îndăta egali cu sine

Împotrivita viața cu viața mea

Și plouă versuri de Bacovia

Din noți universali

Și viața mea la capătul puterilor

Scritură în ficțione un testament

În care lăntăsează pe cel din urmă,

Viața mea interabilă

Între senectut alții și femela noroi

Și n-ostind vider în curtea mărune

O viața mea cît este tu de a mea

Cît sunt eu de al tău ?

În această permanență conspărație

A noroiului împotriva timpului

Și-a mea împotriva tuturor

O viața mea, viața mea,

Permanent braconaj

Acolo unde aveam voie să flu vinător
legal

Permanentă împiedicare

Acolo unde aveam voie să flu liber

Am fost certat, ce-am căutat la orizont,
Din departe ni s-a scâzut un front

De parcă noi am vrut să mergem în război,
Căci am putut să mai venim-napoi

Tot noi am dat importanță la percepții
Irimisi la gheră pentru trei culori
Tot nouă noi s-a luat pământ și-acum e gol
Tot noi creștem nevestei cîie-un gol

Am fost țărani și am ajuns și muncitori
Ne-am nimerit să fim demuritori

Tot noi, ce v-am umplut cămară și pătul,
Vă spunem, oameni mari, că e destul,
Ne-am saturat de înarmare pînă-n gît
Că-asta moarte-n noi ne e griș

Chemați salvarea pe planeta de pămînt

Să vădă naivii care mai sînt

Chemați salvarea și pe niște doctori buni
S-nlegă sănătoșii, de nebuni

Noi mai avem destule pe-alci de rezolvat
Noi încă rolul nostru nu ni l-am terminat,
Vrem și auzul tucosii, vestind cum stau
Doar ei,

Intia dinneacă din mileniul trei

Pe căminele noastre

Pe căminele noastre de familie noastre

Pe căminele noastre ca niște lecături,

Ne uscam întîmpl pe firele de telegraf

Care coboară către Atlantida

De ce s-a căzut Atlantida ?

De ce a căzut Atlantida ?

De ce am avut în Atlantida ?

Și să holnave ape au oceanele

În care s-a-necat un continent

Cu mari doare.

Și firele de telegraf mai nerg
Spre Atlantida.

Mai bate semne aparatul nostru,

Și nîind cum stăm pe-aceste sirme

Ce leagă continentul existent

de continentul scufundat.

Punct linie-punct, punct linie

Și trimbele de sare searbădă

În rîurile acestui mîitl searnal

Telegrafistii amuțiați și în Atlantida

În timpul probabil

Averse locale de ploale.

Vînt ușor dinspre miază-zi,

Temperatura în scădere ușoară

Vai mama noastră tragedie planetară,

Privesc sirmele de telegraf

Pierdut de prețușindeni

Către continentul scufundat.

Și să socoteala

Că te aşteaptă

Nici nu-l știi de greu să fii lîns

ca rusele

Pe sirmele de telegraf care coboară

balucinant

Spre Atlantida.

Cum o fi fost ultima seară pe Atlantida ?

Ce discurs o fi ținut primarul ?

Dar ce sîc eu primarul ? Prefectul.

Dar ce sîc eu prefectul ? Împăratul.

Poate că respectivul a fost marinar
În acea seară

Poate că a și comutat pedepse

Poate că s-a zbatut pentru dreptate,

Poate că suferat era de motivele

Într-o satisfacție lăuntrică

Poate că primise mesaje de simpatie,

De la celelalte continente

Poate că trimisese un om în Lună,

Poate că, uite-acum imi dau seama,

Celelalte continente nu erau

continentele acestea

Poate că lui îi plăceau avarile

cu peșii colorați.

Poate că visa.

Poate că nu visa.

Poate că avea năvă puternice

Și marinarul devotat.

Poate că-avea o ideologie înaintașă.

Poate că n-avea o ideologie înaintașă.

Poate că sumpise carne

Poate că nici nu se minca pe-acei

continentul carne

Poate că era o zi obișnuită,

O zi care nu prevestea nimic

Și decodată interdicții

Pentru cine incredibil căut n-a scapat

nimic

A început să cadă Atlantida

Să se scufunde, să se lase în fund.

Să se-nec

Cu toate iluziile

Cu toate certățile

Cu toate interdicțiile

Cu toate bogățiile

Cu toate denunțurile,

Cu toate relațiile,

Cu toate orgoliile,

Cu toate înțelepciunile

Cu tot tot tot

Mai puneti urechea pe telegraf,

Vai, băieți mei risipiți pe sirmele

Ce duc în Atlantida,

N-auziti un vînt,

Vîntul cămășiiului coman

Vîntul neprecupeții al morții ?

Luati aminte !

Nici un continent nu sîc se l-ascapță.

Oricî de luminoasă suprafață ar avea,

Oricî de grea civilizație ar înălța

deasupra

Dilema e situația încontinuu

Dilema e ce se întâmplă înăuntrul.

Dilema e cum poți afla ce e în Atlantida

cînd ești în Atlantida.

Cum poți să spui ce ești.

Cui poți să spui ce ești

Și cine te va crede cînd înă

Nu s-a scufundat de tot

Cu tine și cu cei ce-ar trebui să te nodă.

Reinventatul continent ?

Doamne, apără sirmele de telegraf

Care mai duc spre Atlantida

Și n-aiată-ne pe noi să înțelegem

Fizozofia scufundării

Măcar cu o oră înainte de a se potrece.

Pielea ursului

Pe malul râului la moară

Pielea ursului arlat
În pădure încă.

Nu mai dați la arghezi
Pielea ursului pitit
Pe vreo rece stînă.

Nu-l mai puneți pe cizmar
Cîlme să vă facă, marț,
Cîrumbi și pîngele.

Nu mai vindeți elamele,
Nu mai luați barmotele
Pentru această piele.

Ursul încă e neagrînă,
Ursul fuge pe cuprîna,
Poate hibernază.

Ursul n-are chef de voi,
Dați-i prețul imbold,
Renunțați la pază.

Pielea prea din timp l-a luat,
Pe altă proză îi înșelăți,
Dar și el vă nșelă.

Falsă miot banii lor, și el,
Zero lei pe zero piei.
Visterla-i goală.

Dați nimic pentru nimic,
Dați un sic pentru un sic,
Înșii ce știu să fure.

Negustorii naivi și hoști,
Toti vă înșelăți pe toți.
Ursul e-n pădure.

Vindeți pielea unui mîl,
Și o prefăcuți, grăbit,
Nici nu va mai pasă.

Dacă el într-adevăr
Are piele, are păr
Dacă e neaoșă

Hoșilor buni de hoști,
V-ați făcut împărășii.
Tot înșind ou sperțel.

Urechi au pierit de mui,
Unde-au fost păduri, e cîmp,
Cîine vi-l comerțul.

Dați pe bani inexistenți
Piei de urși inexistenți,
Zero pe tot ursul

Piei de urs pe vid figic,
Dați nimic pentru nimic,
Vindeți, vindeți ursul.

Hoșilor, ce-nă vrea să văd
Al comerțului prăpăd,
Cun zicînd comerțul

Peste val într-un irliz,
Să se scude ursul, viu,
Mormăindu și prețut.

Să vă strîngă n brațe blind,
S-aud masele urlînd,
Să vă crească pabel.

S-adunați de pe parcurs
Toate pieile de urș,
Arăta-v-ar ursul.

Accastă carte am s-o scriu în tren,
cu litere cîșturi și strîmbe,
ca niște tînturi și bilare triambe
asupra continentului obsecn.

Alt din Atlantida mi u rămas -
placere de a fi la fel de a pururi,
vers similar la dubnel și contururi,
poem parîndu-l înecatul glas.

Sînt străbătuți de pesii dezastuoși,
din lăcrima n molimă se naște
un continent întreg răpus de broaște,
o țară ce se ascunde-n doi galoși

Accastă carte pare a-l fi magnet,
apa de lac drama l-o absoarbe,
înțreagă țară a privirii oarbe,
mă ai în apa ta, își sînt poet.

Calatoresc cu trenul tîn final,
la roți se simte apa în șleaur
și fumul nostru lată l cum se-ndoaie
îngreunat de apă, la semnal

Accastă carte e un rol minor,
și poate n-are piei o calitate
dreci mă e compusa pe înșelate
în orele cînd trebură să mor

Cu ea și fără ea sîntem la fel
un far bolnav agonizează n lume,
dar continentul nostru prea postum
cu să mai credă cineva în el

De nișkeri de ajutor nu i semn,
ne scufundăm în măriuri triumfale,
ne-am protejrat chiar noi această cale
și ne neăm entuzias și demn

Dar nici măcar nu recunoaștem noi
că ne neăm că nu mai e vreo șansă
întrăm într-o vlsare și-ntr-o tranșă
nici împușcați nu vrem să dăm napol

Argolini e mai mare decît toți
ne înecăm dar provocăm cloști,
plutesc pe continent ideologii
cu frac și paplom, dar în chiloși.

Și apele sînt rele și sînt mari,
dar ei comundă cîntec nșate
un val pînă sub guri acum le bade
dar ei se mai răstesc la tautari

„Cîntați cel mai puternic continent,
acela unde nu i nici fir de apă,

cinstiți volos magnificen etapă
în care am intrat incandescent".

Iar nouă ni s-a alina și-un ultim foc
când lăudăm o flacără eternă,
un pueril vaj ni-l plina și ni-l perna,
dar noi omagiam acest noroc.

Frățele Atlanticida de uenit !
Și Atlanticida leopăde de valuri,
pământul ud rășare prin căsăduri
și apele până spre lacrimi bat.

Această carte-l tot ce-am mai ales
dintr-un noroi pornit absurd spre lună
o scriu în tren, plutirea încă-l bună
și aburi toxici din plămâni ne lea.

Atlanticul în sedințe și acum,
mai moșate aplaudă dorm iarăși,
și simți prețent și își alini țosarăși,
dar apă lă zarlit po-aeetăși drum.

Nu, cet mai mult, sintem deja răpuși,
o bătă e întreaga Atlanticida,
și bate apă-n apă s-o demohidă,
marea năvrie cheile la uși.

Și-n aeră timp distinsuți parlament
descură cu o dragoste mloșcă
că n-aiie paști e azi prea multă apă
de-l seacă în noi pe continent.

Și depeșatul ar vorbi ceva
dar mișul și bulboanele îi fură,
au apă în ochi și apă-n gură
și-n mîini, de ou mai pot aplauda.

Am fost fătat într-un pământ curat,
Iar o Moldova sfîșiată pueril,
mă ară înșina și al ei înăbat,
Iar în Ardeal mi-au năvrit eșururi

De nu avem de înțepare parie,
Dacă comenarii sînt și-au fost cel doi
condiția cu firea mea încreșcă
Am fost fătat la vreme de război
și un război tîntă-n veel mi-o leagă

Și cond veșea spre noi pierdutul front
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,

Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,

Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,

Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,

Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,
Și cond veșea înăo mloșcă,

Dar mă pierduse privir-acet soldat
în haosul înfrîngerii și morții,
și ce e un copil cu ochi mirați
și a seara zdrobitoarelor proporții ?

Unde mergea înțitul meu vagon ?
Puteam să plec din gara oenșie
să plec cu niregul mîpurol căzon
Spre-o altă viață și biografie.

Puteam rîdine înul ascuțit,
Razboul prea le amestecă de toate
Dar pe peron măcrușă mea plîngea
Spre vîntul ferociei cu armate

Plîngea după-un copil ca un bagaj
Ca un bagaj pierdut într-o puștie
Și printr-un zid de dolu și bandaj
Soldații s-au întors la dutește

Și pe deasupra capetelor lor,
Lăsați de esprințuli înarmat
și au dat dia, murea n murea plîntor
Și am ajuns din nou la stîni mamei

Și trenul a plecat și nici nu știu
în călea lui istorică și lungă
De n-a plecat atîtăa pueril
și-a mai ajuns unde avea să-ajungă

Dar eu acum, cu pielea ca un ac,
pe care scriu notari stări lăcrănte,
conacru consfințire și deo în veac
Războiele soldașilor amprente

Că eu și-au lăsat pe cartea mea
Așa căpătuț rătăcitor
Și mi s-a dat o polca lăcă
Acasă patimida Război

Să se treablu meu dă de bun
Și creștat al meu creștat murea
Că pe un așat lăcrăntă și d'eu
O nămi de soldat mea țară n ține

Acum acet soldat poartă cu mureș
Acum mureș mureș mureș mureș
Dacă sînt eu copilul regăsit
Sau alt copil l-au dat în loc de mine

Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș

Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș

Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș
Un copil mureș mureș mureș mureș

Pe paveli nebiruite ale înmăbrăşlărilor
boamne, pe plaja luminoasă de propriul
cristal
Viel într-o priftie a Universului pe
Atlantida
Se va muri.

Procedată plicurile de tinere mai cred
în amorul lor,
Mai cred că năduser din prima acensia.

Ce simţământ cludat, să simţi deodată
Că neregul cer în ochii tăi se ngână
Să şi vină să agenunchi la tine a jară
Să apă să şi acşi dintr-o simtună

Aici tot, din cind în cind, a jange
Când srica dinspre lume te cuprinde
Să simţi că ai simtina la acasă
Să-n suflet să te atingă vechi colinde

Ce mîci pretenţii, tristă bucurie,
Că abie dintr-o lacă sat-o senşia
Să te le amăgeşti cu adjective
Să cu simtina dulce de acasă

Ai de căzut plăcerile moderne
Fie în cu patru mi se înscultivă
Din cindura simtini tuorpa apă
Aprins de o bucurie premiată.

Fie în cel netul mi vine să te bucdul,
De buca viora mi îl mişcior
Să buca viora mi bucdul în cindura
Să buca viora mi bucdul în cindura

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va,
Pe ai va timp şi în p din nou vent va

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Pe ai va timp şi în p din nou vent va,

Sînt flutere și zăuți care-au fugit în

plante

Reabserburile parca de oțetă și mîgîni,

Întreaga satulă și muzicii atlantice

Decade n mare tenebru și moare rădă

picini

Cu nările umflate și puștile-născute,

Prin codul țara mîgîni și muzici

cerne

Se arata vîntului cămîi de libertate

și totul în dor și în totul un infern e

Altece noaptea noaptea nă mîgîni

moarte,

Îi pînza animală n poartă sub frunzișuri,

Au demontat plane și au ars în pîrle

cerne

și acum se string nă scosă folclor din

ascunzișuri

Îi cea din urmă noapte urmează înecarea,

Îi nîl nu sînt ca apă lea și sînt de

glezne,

Ei toți vîncează suflet, dar îl vîncează

marcă,

Au sîngi de forță și nă mîgîni

leone,

Nă se fac altele în pînza lor mîgîni

Yand nă se mîgîni condiciet nă mîgîni

Nă sînt după dîmă cîmîni n bălă

Nă atlantid o dîmă nă dîmă nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îi zori dîmă vîmîtoare, nă mîgîni nă sînt

vada

Doar peste tulburî spre va mai pluti o

dîmă

Nă totă vîmîtoare va trece nă mîgîni

leone

Îi se fac altele ca sînt mîgîni

Nă cîmîni cîmîni nă sînt sînt

fiar nă instrumente pîrsece spre

mîgîni

Nă pîrsece sînt pîrsece pîrsece de apă

Îi Mîgîni Atlantidul se cîrsece-un fel de

mîgîni

Îl vede vinul prin defectele noastre,
 Mare vin secular,
 Masca aleargă cu apărtele ei cauteruri,
 Într-un cer-bună soareauă,
 Vinul bate n drapeltele noastre,
 Vinul suflă n defectele noastre

Plăcerile noastre ne costă mult,
 Sintem o lume bolnavă,
 Sintem o masină schimbare
 Altele asavim și puțină oamantă vll,
 Substienți grandomani
 Și recerși disărăși,
 Atlantida noastră e o lăsuță defectuoasă
 Într-o apă în gâlogi
 Într-o lacrimă în ochi
 Într-o ochi în pleoape,
 Defectele noastre sînt mai mari
 Decît reatavile
 Defecte balcanante

S-a deschis Universitatea Populara
 Atlantida spre miniv infinit.
 Acolo se dau statie defecte
 Si diagnoze defectuoase,
 Izăm în frăcși,
 Intreagul a fost pus sub stare de interdicție
 Algoritma sîă la numitor,
 Minus(tate) la numator
 Lăuna dintr-un uoi, cet de la numitor,
 Si cî, cet de la numator,
 Cu simțim pe crește
 Si urechi ne doare,

Privită de departe
 Atlantida e o insulă de intruși
 Plinată pe bărci spre tribune lor,
 Dar bărcile, în spate, noi le ducem,
 Defectarea intenționată a întregului
 Se numește fracție.
 Transmisă noastră insulă s-a specializat
 În construirea de defecte
 Amă vreme-cet Atlantis
 I ran incapabili să și producă
 Si insulă defectele,
 Marea Atlantidă a importat
 Defecte pe bani grei

Vinul suflă în defectele noastre,
 Apa intră în urechile noastre,
 Minuirea defectelor însăși.
 În primul ani a fost o problemă.
 Dar marți profesori de boala atlantă,
 Medicii întorși cu spatele la sănătate,
 După îndelungate cercetări și studii
 Au reușit să transplanteze
 Defectele pe tulpinile eredității

Generații defectate domină azi Atlantida
 Și medicii noștri lucrează, lucrează
 În loc milenar se plinge unui Dumnezeu
 Alături într-o grădină mărețnoasă
 Căci n mai lasat ceva sănătate,
 Vrea lepră !

Istoria este fotografia
 Cei mai mari defecte,
 Arta e un defect al simțurilor,

Mașina noastră e în pană,
 Pe Atlantida saruie
 Stancuri de pești.

Se dau cîmăzi de răspunde
 Mai entuziasă a defectelor
 Folclorul e dus pe cîngore de niibel
 Si impuseat,
 Verbele, în Atlantida
 Nu mai au decît timpul viitor,
 Nici un verb nu se mai conjugă
 În timpul trecut,
 Pe orice amintire se prelude
 Plap de măsuri,
 Soliditatea dintr-o
 Numerelor și numer
 Se numește horă.

Mașin porturi lansează defecte la apă,
 Violare cu mesteci pri-apu
 Indecență născută și cîngore
 Toate măștiurile Atlantis
 Cum se repară o masinăle singură
 Cum proprietarul est obligat să o aducă
 La atelierul de defectat
 Se încep amenzi
 Se poate astupă și închisoarea
 Dacă ai un lucru bolnav

Invatatorii din cursul primar
 În-depind pe copii
 Datorită divozității lor mîș pedagogice,
 Cu stricarea lumii

În aplauzele și ovabile părinților
 Impetuoși

În plesniiul gălășii de apă
 Si continentului cîfundă
 În gîmășul violoncelor
 Inabitate de apă,
 Sub salvele de tun
 Aie marilor redute de vorb
 Nume generate de analfabeți
 Se ridică pure spre zările eternel

Vinul suflă în defectele noastre,
 În drapeltele noastre hazonate,
 Hazonale în toate ciurtele.
 După ce fel de steag au purtat alternativ
 Crutorii care ne au ocupat eroitoria
 Și, vai, drapeltele noastre nu erau rupie
 Dar le-am defectat noi
 În neislovita noastră poartă și
 În neislovita noastră vocăle
 De-a murdări și de a defecta
 Doamne, privește ti brădașii,
 Înălț-te pe timp în urma plugului,
 Si aruncă în brazdă supreme defecte
 Si namai unii aruncă
 Defectele mîci

Altar al defectelor noastre,
 Moștenite sau împrumutate,
 Notă de plată trimisă de
 Zoologie — biologiei și de botanică —
 Florozafiei,

Din această canelarie cu toate
 Fevile sparte,
 Sub această pălărie

și pe urmă pleau se găseau fără rost,
ei alina știau : că se duc mai departe.

Cineva trebuia să le spună cîndva
unde merg și de ce, unde merg, ce-i
dar nici timp de a nireba alergînd nu
scara lor nu avea pentru ei nici-o treaptă.

Erău numai egal, și-ntr-o el, și-au tot,
nu gîndeau la nimic, se duceau înainte,
dacă n-omn se aureau o luau înapoi,
nu-și spunrau, nu știau nici un fel de
cuvînt

Aveau treabă pe drum. N-aveau rost fără
drum,
chiar zădăria la el era culpă cumpănită,
întrupăra deci uriașul lor mare
se duceau unde-a vrut un impuls să-l
trimită.

Nu aveau din idri asta nu avea sens,
în amie morau și la luptă intruna
peste căile lor soare mare ardea,
peste pleoapele lor uncoi bătea luna.

Și un mare absolut îi lega de un ritm,
nu știau de arat, nu știau de vreo casă,
alergau spre ce loc se trezeau că au chof
unde ochii vedeau că e neșură drasă.

(Cavaleri ne ofricăși, nu stăteau la vreun
tîrg,
pentru ei nu era pe pămînt decît luptă,
ori cu cine-apărea, ori cu cine credea
e ar putea-nvăța călea lor ne ntrorupă

și dădăta luptînd alergînd și murînd
ei în ochi s-au privit, ea la-ostilul examen,
peste tot ce păreau, bestiar năclăit,
au urlat pricepînd că ei totuși sînt oameni

Că de un timp neșfîrșit ei aleargă pe loc,
într-un singur pămînt, într-o singură țară,
că mîncu se nălinesc ei cu el, ei cu ei,
și că-n luptele lor ei pe ei se emoară.

Că a fost lungul mare al micimii din om
că i chema încreșcă cu-o lăbă alarmă,
că au dreptul la tot, că au dreptul la fil,
că au voie la gînd, că au voie să doarmă.

Că mai mare surpriză,

Cel mai mare șoc.

Nebunia scrii,

Punctul culminant

Al batului nostru mascat

În care

Nimeni

N-a mai cunoscut pe nimeni

A fost acela în care

Cineva

A avut ideea genială

Să apărăm

Cu toții

Cu fețele noastre

Reale.

A trebuit să ne mardm
Din nou

Că să ne mai putem

Revenoaște

Și să ne dăm

Buna ziua

În bătă vîntul drept și cea dreaptă,
tot bătă vîntul, biet curent dămevic
tot bătă vîntul stînga dreapta, stînga,
nelămurat și curios ameslec

Atita vînt, schimbări de sens intruna,
directiile fondari sînt în hios,
tot bătă vîntul și atunci dare
pe rana noastră fără de repaș

Haldași încolo ! Năvălit înceacă
tînăși sapremul eufie ne îndrumă
Spre dreapta deal ! Ha nu, porcuși la
stînga !

Spre dreapta iar, căci alînga e o glumă

În bătă vîntul sau vîscat vîscușu
corabia e pielea lor postumă

Într-o academienii stau

Cu fraci cu papușare la gît,

În pozie solemnă.

Într-un moment în moment

Într-un să susască.

O ascendență vizită

Nu s-a mai petrecut ieri

Nuodată

Au venit împărași și reși,

Academienii și suferinzi,

Iar metodată

Absolut metodată

(Î) vizită cu această

Nu a mai fost

Cărtile în bibliotecă Academiei

Păcădă au aburi.

Locurile numerotate

Din eternitatea

Acești instituiți de signifi

Președînți în ele însele.

Forțele tremură

Că într-o timpare

Ale unui om care coboară

De la mare înaltine

Și dădăta, carînd peste

Înste pregătirile de prețorol.

Amestecînd bibliotecă și cantina,

Valorile și amnezile,

Pe ușa dată brutal de perete

A Academiei atlante,

Într-o Oceanul

Mai marii Parlamentului atlant,

Sătat de zăpăreață și orgie,

Șatut și de un popor prea rar disciplinat

Lipsit de orice urmă de scapă,

Au hotărît decodată, unanim,

Că orice ar fi și orice-ar fi să flo,

În ziua sorocită prin consens,

Atlanții toți, ce au celula vie

Să se auză fiecare n pal
Și la un semn, cu toți să înceapă,
În creier să viseze același vis,
Prințum un ochi sub o aceeași pleoapă
Clasfel a fost și toți au adormit
Și sub o lună violet-moapă
Atât de tare au visat la fel
Că s-au trezit rău creiere au apă.

Și Parlamentul, înclădat și el,
Întru aceeași magă unitară,
Plutea defunct, mutat din val în val
Și au putea pe un țărni uscat să sară
Dar visul programat continua.
A doua oară, și a milia oară,
Că miște ochi de pleoape areștați,
Care-și aruncă lacrimile-afară.

Curabile de vicii și erori
Nu l-au puterea tu să o închidă,
Chiar dacă ai muri de mil de ori
Nu te ai spala de crima Atlantida.

Vești alot ca valurile-n lanț,
Pedeapsa ta ne place și ne arde,
Suntem prin obligate atlantici
La fine condamnați ca și la moarte.

Mierobii tăi nervoși prin univers
Fac sticlele să fie anatorii,
Contururile tale sau și Țers,
Tu ești un cer cu margini provizorii.

Au putrezit coronele pe prinți,
Nici unul n-a putut ajunge rege,
Nu se mai nasc copii, nu mur părinți
Și arbitriul e suprema lege.

Atlantul tot ridică pușcărit,
Chiar înima tot în cătușă bate,
Și al ei construcții mai meren cheful
Tot clădă clintesc de libertate.

Nu mai există sin, se găse ceca,
Chiar pînă este traugastorizată,
Trăiesc atlantici sacral paradox
De a pedepși ce cîntă totodată.

Nu l-ai mai mare decît zeama ta,
Ai să te verși din iad în purgatoriu,
Vei rătați plîngînd din aia în stea,
Sunstru, agresiv și iluzoriu.

O Atlantida mea, bohnăvă ești,
Cu stări sublime și cu stări putride,
Depozit de legendă și povești,
Ești singură mai multe Atlantide.

Ea te iubesc și mur de mina ta,
Istoria și-o scriu cu mina atîngă,
Atîta timp ești dreapta tui va sta,
Minutul despre atlantici cu spor să strîngă.

Atlantul vîtlelesc dupleltar,
Mîndrit cu bucurie, drag și suplu,
Atît de mult pătrunși de-acest coșmar
Că el și ea trăiesc aproape dublu.

O Atlantida respirînd real
Cu toate ale ei, fîrtești și simple,
Și-o altă, pălînd monumental
Pe cel ce vor în bine să o schimbe.

O insulă pe cale de-a muri
Între o gresală lungă și profundă,
Cîte puțin în flectare ai,
Iubula noastră bătă se acufundă.

Aveam în Grecia un fel de nai,
Cel ce putea fortuna și o priceapă,
Și azi cînd lînga baze și fust
Nu a mai cîntat, ci clipeacă de apă.

Sistem aproape-n fundul unei mări,
Industriile morții ne apasă,
Iar nu simțim ne-am invadat călări,
Aici, pe fundul mării, ca acasă.

Dar noi ne-am scufundat înret, înret
Într-ună izvoare și vasa
Purtată pe-un hîlar și Țers al ei
Te mîli în moarte dinșpre trînda farsă.

Cu să mă rog și apă peste tot,
Un scufundat de bălți nemore
Nou nu mai mergem noi trînda înot
Și cerul nici un semn nu ne trimite.

Pămînt neomeros cum te scufunzi
Și tu pînă ești în sărbătoare,
Vine urea marile pe mîni
Și noi care năsem cum se moare.

Ești apăsată țară de păcat,
De tribunale care mint întruna,
De mîli urma să te și scufundat
De te-atingea cu o sculpă luna.

Vin ape de pleoape vin ape pe pantă,
În clopot și apă sunt valuri în turbă,
Dar marea cînd tîm și cerul cînd urîă,
Se-aude un cîntec în limba atlantă.

Un cîntec absurd, ce nimic nu mai schimbă,
Că toate sînt urme de-o tragică mină
Și cîntecul plînge, atînge, lîngă
În cea mai frumoasă și tragică limbă.

Se-aude un cîntec, se sparg predicare,
Lăite de drama se sting subiecte,
Și n-este din urmă abilită pronume
Și numai o muzică tristă mai străbate
Plîngînd drume n-are al țării perfecte
În vreme ce insula Țese din lumie.

Umbra țării de Antonio

Fragment de
tragedie

Peisaj de plajă, lunară, secol mări, căl
car lucrai cîndat, mîntii în preagmă ma-
rea zbatînda se Lîngste adîncă. Doi ea
menl El și Ea.

H Nici prooroc nu stă nici apucat,
Dar simt și după solzul de pe peste

Că de un imens, nedescrisat păcat
 La noaptea Atlantida se stingește.
 Iubita mea, am încercat mizerii
 Să merg și să le spun amănunțarea,
 Dar ei au rîs de simțămîntul meu
 Și ei m-au prins alături, vecin cu marea.
 Prio marile spitale de nebuni
 M-au aruncat cum de pe pomii omida,
 Sînt proorocul blestematul lumii
 Ce-n zori nu va mai fi, în Atlantida
 La noaptea Atlantida va cădea,
 De din vișej al stinel sale nupțiale,
 Și vom muri și noi, iubita mea
 Cu Atlantida neagră și corupță.
 Apa că pregătește le de bal
 Scăpare nău și nu e aminare,
 Tîl-vom nupțial cu e mortal,
 Fu simi cum apa urea pe picioare
 A simi concret, teribil de concret
 A cosmosului groasă lăcrasie
 Întrînd în noi, prin fleec defect,
 Prin vanitate și schizofrenie
 Lăbului meu, tu care nu te ții
 Cum poți uri pe cel ce nu te crede ?
 Dar nău o judecăm plină de greseli
 Si nu e drept să moră lăutul
 Neximoval cu cejalul împreună,
 Ai fi avut cu tine un copil
 De n-ar fi profeta la neîncredere
 Nu scotom, lăta, deest dol amănți
 Ce chema lumile la judecată,
 Dar și tu eşti stînt în trece atlanti
 Nu ai dreptul să te vezi fara acufundată
 În ochii tăi o bucurie văd
 Te bucuri de speranța prăbușirii
 Iar nu ntelegi că o marele prăpăd
 Noi vom fi morții cum vom fi și

Pa

11

și poate sunt și fericiți puțin
 Si poate satisfacția m-abate,
 Că le-am proorocit aceluși destin
 Și ei m-au dat ofată din eciale
 Le-am spus că fara se va prăbuși
 Și ei mi-au spus să le aduc dovada
 Și i-am chemat în fiecare zi
 Să vină dar au refuzat să vadă
 Priviți la continent așa le-am spus
 Cum se scufunda lăta și se scufunda
 Din fâsărit și vîna în apă
 Pe înt ce im spus ei nu au cerut do
 bunda
 Le-am spus că de spitale și de boli
 Și de grevadele exilului,
 De false elapole și false stoh
 De mari mineluni privind mărunții
 Dădu
 De dogetele lor cu aur greu,
 De mintea lor bolnavă de orgoliu,
 De lămpile arzînd în prea mult sen,
 De prea mult singe și de prea mult
 doliu
 De prea mult demon inger imbrăcat,
 De oxigen cu aer de mizerie fer
 De vîta răpălat suprim păcat
 De mîndrie fără tinerețe
 De acufundări prea mult de colu
 De precuțu lăpse fratricide
 Și va despotul de pe vînt, cu
 Construcția bătrînel Atlantide.

Pa Le-al spus spre a dărea al lor profet
 Și nu ea să îl asculte profeta,
 Dar dădă scufundarea vine-noet
 Nu și al făcut întregă datorita,
 În jur alui, pe bunii mei părinți,
 Pe marea ce ne va-nghiși, perfida,
 Că dădă-e adevarat ce simți,
 Tu eşti mai vinovat ca Atlantida,
 Tu trebuia să îi convingi pe ei
 Că scufundarea nu l o fantezie,
 Că oamenii au devenit prea gred
 Dacă tu pîi de nimeni, nu gite
 Fu am luptat, dar ei m-au izgonit
 M-au dat suflării marilor flămînde,
 Cu lino-alui, în cea din urma zi,
 Sînt fericiți că or să se scufunde
 Si profetesc, în noaptea de neant,
 Că tuci o urină nu va mai ramine
 Și că vor trece toate valuri spine
 Deasupra continentului atlant
 Pe unde-au fost indusurile lor
 De vanitate de om și lene,
 Că nîr un imens și trist și cinic cor
 Vor trece peșii, voi grozăii balene

11

Se-nlănce spre continentul violent culo
 rat și decupat în razele de lună, începe să
 lîngă, înghețunche și apele mării îl bat
 întoarsele, în vreme ce feneia se îndre
 ptează spre continent. Pacea ducînd toată
 lumina lunii cu ea.

Închină-te și tu măcar acum,

Tărem tehnocrat, de ploșvalori și

fracșii.

Din focul tău mai lese-un ultim fum,

Mai rid atlantișii tăi pe ta distracții

Și chiar și cei ce n lăudă au ajuns

La noaptea, ca-nor mîr și cu salinzi

osărbi,

Venot în tîlănoa și poa pînă

Eu vor simți cea căzută și scutur

Și vor vîrbi, și vor muri cu toți,

Indată cu caderea la putrefă

N-ai să mai poți prin cosmos să înosi

Vînduță și strălînd Atlantida.

Și tu, femeie, du-te dacă vrei,

Și cari cu ei la mare adîncime,

Din ei te tragi și te întorci la ei.

Tu trageți și ultima, tîm

11 Cîlînd de pe ne, pe continentu lunar

Te mai jubesc, nebun vagabond,

Și nici nu pîu de vrei doar să mă

sperți,

Sau o real că junecăm în jos,

La bîna invadată mîstări

Nu stau ce e-dă am că simt a eu

Cum un pîu lăcrare ne absorbe

Cum ne se na-păc-a Dumnezeu

Și al s aproape broșă, pește, șarpe.

Dar încă sper că stînt ceea ce stînt

Nu ca pe-un adevar cu oecbre,

Cî pentru că instinct singă înolînri

Mă molipsea de tîne pîn iubire

Înă orăf să te cîlă un demont

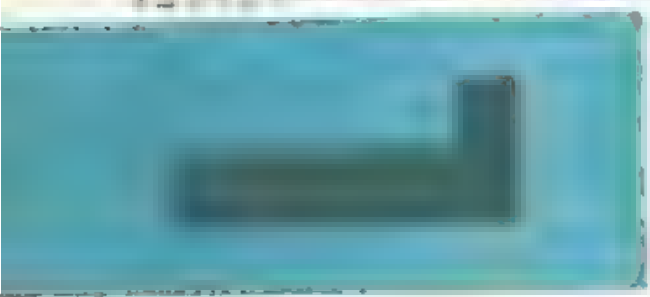
Înă murele vîb căpă că se dechibit

Și să eazi în sorbit de continent

Săvcară, Donmă, biata Atlantida :

La Silvestre-Cimici.
in situ lui
Marin Preda

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE
OF GREAT
BRITAIN
AND IRELAND
VOLUME
LXXV
PART I
1905
PUBLISHED BY THE
INSTITUTE
21, BEDFORD SQUARE, LONDON, W.C.1
PRINTED BY
HARRISON AND SONS, ST. MARTIN'S LANE, W.C.2

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un
unul singur, dar în același timp
se vedeau și celelalte, dar nu
se putea vedea decât unul singur.

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Solomonu MARIN PREDĂ, din cadrul cîrmușu aliorat

Pe epoca mormănta cu tre test după tot a
veșteduși test pînă la tîrziu în viața
și pînă la tîrziu în viața și pînă la tîrziu
în viața și pînă la tîrziu în viața și pînă la tîrziu

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

Nu s-a putut vedea decât un

Pe la din dreptul intrării în vizi, un

mai blutru lui sponca ca este din „confident”
cu el. Pe loc alina inat ca pentru firea sa in-
si alina, o un general care tot de la noi se
zato ca tot, stana cu mine ca si. Adina
zato, Parla Peda nu era din fire prea comu-
nicativ. Avea un fel ciudat de-a si care, cred
eu, tot de la țarani i se trage. Avea glasul
puu numai si numai pe intrebare, iar ure-
chea predispusa, de o duminzeare asculta,
spre ascultare! Numai spre ascultare! Căci,
el s-ar fi justificat într-o anumita împreju-
ră. Nu s-a justificat, dar s-a justificat în
verbiș cu mine, iar la lăbăși vin la voi și
voi cătați pricina că nu vă ascult, cind solo-
voi nu mă ascultați”. Nu știu ce de originale
sint aceste cuvinte spuse de sora prozatoru-
lui. Cert este că „Mon cheru!” ȝia ca oimen-
altul să asculte.

[illegible][illegible]

Fost colegul de liceu al lui Einstein, de performanțe ieșite din comun, care a avut o viață de viață în viață.

23 August 1944

Drumul de înlocuire este la fel de ie-

DORIN SALAIAN
Fotograf de ELENA GHERA

1. *Phragmites australis*
 2. *Scirpus americanus*
 3. *Spartina patens*
 4. *Distichlis spicata*
 5. *Eleocharis acicularis*
 6. *Eleocharis obtusa*
 7. *Eleocharis palustris*
 8. *Eleocharis tenuis*
 9. *Eleocharis viridula*
 10. *Eleocharis yunnanensis*
 11. *Eleocharis acicularis*
 12. *Eleocharis obtusa*
 13. *Eleocharis palustris*
 14. *Eleocharis tenuis*
 15. *Eleocharis viridula*
 16. *Eleocharis yunnanensis*
 17. *Eleocharis acicularis*
 18. *Eleocharis obtusa*
 19. *Eleocharis palustris*
 20. *Eleocharis tenuis*
 21. *Eleocharis viridula*
 22. *Eleocharis yunnanensis*
 23. *Eleocharis acicularis*
 24. *Eleocharis obtusa*
 25. *Eleocharis palustris*
 26. *Eleocharis tenuis*
 27. *Eleocharis viridula*
 28. *Eleocharis yunnanensis*
 29. *Eleocharis acicularis*
 30. *Eleocharis obtusa*
 31. *Eleocharis palustris*
 32. *Eleocharis tenuis*
 33. *Eleocharis viridula*
 34. *Eleocharis yunnanensis*
 35. *Eleocharis acicularis*
 36. *Eleocharis obtusa*
 37. *Eleocharis palustris*
 38. *Eleocharis tenuis*
 39. *Eleocharis viridula*
 40. *Eleocharis yunnanensis*
 41. *Eleocharis acicularis*
 42. *Eleocharis obtusa*
 43. *Eleocharis palustris*
 44. *Eleocharis tenuis*
 45. *Eleocharis viridula*
 46. *Eleocharis yunnanensis*
 47. *Eleocharis acicularis*
 48. *Eleocharis obtusa*
 49. *Eleocharis palustris*
 50. *Eleocharis tenuis*
 51. *Eleocharis viridula*
 52. *Eleocharis yunnanensis*
 53. *Eleocharis acicularis*
 54. *Eleocharis obtusa*
 55. *Eleocharis palustris*
 56. *Eleocharis tenuis*
 57. *Eleocharis viridula*
 58. *Eleocharis yunnanensis*
 59. *Eleocharis acicularis*
 60. *Eleocharis obtusa*
 61. *Eleocharis palustris*
 62. *Eleocharis tenuis*
 63. *Eleocharis viridula*
 64. *Eleocharis yunnanensis*
 65. *Eleocharis acicularis*
 66. *Eleocharis obtusa*
 67. *Eleocharis palustris*
 68. *Eleocharis tenuis*
 69. *Eleocharis viridula*
 70. *Eleocharis yunnanensis*
 71. *Eleocharis acicularis*
 72. *Eleocharis obtusa*
 73. *Eleocharis palustris*
 74. *Eleocharis tenuis*
 75. *Eleocharis viridula*
 76. *Eleocharis yunnanensis*
 77. *Eleocharis acicularis*
 78. *Eleocharis obtusa*
 79. *Eleocharis palustris*
 80. *Eleocharis tenuis*
 81. *Eleocharis viridula*
 82. *Eleocharis yunnanensis*
 83. *Eleocharis acicularis*
 84. *Eleocharis obtusa*
 85. *Eleocharis palustris*
 86. *Eleocharis tenuis*
 87. *Eleocharis viridula*
 88. *Eleocharis yunnanensis*
 89. *Eleocharis acicularis*
 90. *Eleocharis obtusa*
 91. *Eleocharis palustris*
 92. *Eleocharis tenuis*
 93. *Eleocharis viridula*
 94. *Eleocharis yunnanensis*
 95. *Eleocharis acicularis*
 96. *Eleocharis obtusa*
 97. *Eleocharis palustris*
 98. *Eleocharis tenuis*
 99. *Eleocharis viridula*
 100. *Eleocharis yunnanensis*

[The page contains faint, illegible markings.]

[illegible]

TUDOR ARGHEZI— CRONICAR DIPLOMATIC

„Urmasul lui Prometeu
ei, omul
a prins si taiat marea
a tainelor.
atomul.
el poate opiniera,
in clevea secunde
a-a-nlineasca nou
ori s-o scufunde.

Tudor Arghezi”
(Am respectat ortografia si disponerea in
spatiu a versurilor argheziene.)

M-am intrebat nu o data ce stiu reprezen-
tanti celor 158 de state membre ale Natii-
ilor Unite despre Tudor Arghezi. M-am
intrebat, de asemenea, daca milioanele de
vizitatori de la sediul Organizatiei mondiale
se pot documenta, daca doresc, asupra per-
sonalitatii marelui poet si om de cultura
umanist care a fost Tudor Arghezi.

Un prim raspuns mi-a fost oferit de consul-
tarea unor lucrari de referinta fundamentale
publicate la New York — sediul ONU.

Astfel, T. Arghezi detine un loc de clasa
in cea mai importanta enciclopedie literara
publicata in ultimii ani. In *Encyclopedia
of World Literature in the 20th Century*,
revised edition, sub redactia generala a lui
Leonard S. Klein, tiparita la New York in
1981 de editura Frederick Ungar Publishing
Co., la paginile 114-115 ale primului volum
(lucrarea este proiectata in patru tomuri,
dintre care nu a aparut decat primul), lui
Tudor Arghezi ii este consacrat un amplu
articol. Insozit de o bibliografie selectiva,
insumind aproximativ 150 de rinduri, sub
semnatura lui Thomas Amherst Perry, care,
in acelasi volum, semneaza si articolul dedicat
lui Ion Barbu.

Cu toate ca analiza publicisticii argheziene
este redusă ca intindere la articolul amintit,
autorul american subliniaza „pacifismul” lui
T. Arghezi, pe de o parte, iar pe de alta nu
omita sa informeze despre pamfletul „*Bar-
roane*” (1943) in contextul mai larg al evi-
dențierii talentelor gazetărești și al „pam-
fletismului îndrăcit” (journalistic talents and
wicked pamphleteering) al marelui scriitor
român. Pamfletul „*Barroane*” este caracteri-
zat drept cea mai celebră satiră de atacare
a ambasadorului german de la București
(his most famous lampoon attacked the Ger-
man ambassador in Bucharest) și se reamî-
lește că, prin acest act curajos, T. Arghezi
și-a câștigat internarea în lagărul de la Tirgu-
Jiu (earned him internment at the Tirgu-
Jiu camp). În opinia autorului american
opera lui T. Arghezi, în tot ceea ce are ca mai
bun, are, între multe altele, meritul de a fi
dat glas plinsului și tribulațiilor universale
sine întelegera (at their best they voiced
the universal cry for meaning), precum și
sufletului românului de a avea un trecut pier-
dut în negura vremurilor (the Romanian's

season of his timeless past). Pentru legăturile
lui T. Arghezi cu literatura americană nu
este semnalat decât faptul că, în 1911, l-a
tradus pe W. Whitman în românește.

Epoca noastră îi merită din plin pe Tudor
Arghezi. Publicarea masivă a scrierilor sale
stă măturie convingătoare a prețurii de
care se bucură fondul umanist al glândrii
sale într-o societate care se vrea pusă sta-
tornic în slujba omului și a năzuințelor sale
de pace, progres și prosperitate. Unul dintre
cei mai avizați exegeți români ai operei lui
T. Arghezi scria că „A-1 merita pe Arghezi
înseamnă a găsi acele căi de acces spre
scrierul său, acele modalități de exprimare,
de formulare, acele valori și structuri, acele
echivalențe prin care să ne putem apropia
această operă, sau, altfel spus, prin care ea
să devină pentru noi o prezență”.

Analiza activității de cronicar al vieții
dipomatice românești și internaționale, des-
fășurată de T. Arghezi timp de 55 de ani
(spațiu calendaristic al anilor 1911-1956,
ales pentru rațiuni de metodă și documen-
tare) ne va dovedi încă o dată că este mare
este prezența printre noi a ilustrului con-
teran. Economia acestor însemnări obliga-
du-ne la o abordare selectivă, nu ne vom
opri asupra ansamblului publicisticii arghe-
ziene în care apar, fragmentar sau amplu,
aspecte diplomatice, ci vom stăruși numai
asupra acelor elemente de cronică a vieții
dipomatice care invită și astăzi la dialog,
reflecție și documentare pe tema comple-
tării raporturilor internaționale.

Un subiect rămâne predominant, fiind
un liant al tuturor scrierilor argheziene pe
marginea activității diplomatice. Este *Pacea*,
văzută ca aspirație universală, ca imperativ
vital pentru oameni și națiuni. În numele
păcii, în 1912, T. Arghezi adresa paleticul
îndemn: „*Urdu-te războiul, atacă-l și-l tavin-
ge! Ideea stringeriți la un loc a popoarelor
înfrău-te e cu adevarat frumoasă, și înspirații
care o propagă trebuie să saluși de toate
sufletele muncitoare ca niște bunți învățători*”.

Dar cu un an mai înainte, autorul făcea elogii
învățătorului în termeni îndulcitori: „*Schim-
barea vine de la tine, din sufletul tău șiilor
de mai multe, în care a-nciput să seopere
glândirea sfetnei de dragoste și de visare, și
să alunge durerea timpului nostru...*” El
pledază pentru o educație în favoarea
păcii și umanismului, care cultivă prietenia
și înțelegerea între popoare. În opinia sa
„*înțelegerea fără răzbi și tineri a raseilor,
deceabte între ele mai mult prin ignoranță și
sălbăticie, merită să fie o preocupare omene-
ască esențială și cinstea pe învățății și înțele-
tuali care au născut-o*” („*Pacea*”, 22 sep-
tembrie 1912).

A pleda în 1912 pentru dreptul în viață,
ca drept individual și colectiv al oamenilor
și al națiunilor înseamnă a face operă de
pionierat într-o epocă în care dreptul în
război era considerat, pe plan juridic, ca un
drept înalienabil al statelor. T. Arghezi
atacă frontal această concepție, astăzi peri-
mată, dar atunci în plină vigoare, declarând:

„Urăște războiul, atacă-l și-l învinge!”

„Omul civilizat are războiul mai lungi și mai curate de repurtat pe fața planetei, decât uciderea de oameni”. Iar dreptul la viață este formulat poetic, dar convingător: „Viața este un mister care nu trebuie mînjit cu sînge și ofensat cu sabia unui fanatic. Viața e cugețarea din toate recurile, lumina, speranța și bucurie”. El stigmatizează falsa bravură și gloria pe cîmpul de bătăie, denumit ironic „cîmpul de rușine”, pentru că suprimă viața. În opinia sa „Cîmpul de onoare e acolo unde două neamuri își string mințile; e în laboratorii savanților care pun la-nădămîna tuturor remediilor sufletești sau fizice pentru o suferință îndurată de toți la fel; e-n gîndirea nouă a omenirii de azi, de la care orgoliul național curăță să o abată”.

Prețuirea acordată diplomației pentru contribuția ei la înfrățirea popoarelor nu-l determină însă pe autor să emită teze teoretice absoluteizante, contruzise de dreptul internațional. El nu negă necesitatea și înălțarea războiului de autoapărare, ci le afirmă expres: „Negreșit că apărarea e un drept, pentru cînd vecinul, bestial și în rîndul obrăznac, se socotește-n drept să te turbure din studiul tău sau din munca minților tale, și, desigur, bravura noastră este în această înprejurare voioasă și bărbăție, nu lapitate. Este război și război”.

Se recunoaște ca axiomă a vieții internaționale faptul că între state pot apărea diferențe, contradicțiile dintre state fiind o realitate obiectivă ce nu poate fi suprimată. Soluționarea diferendelor pe calea forței și amenințării cu forța înseamnă violarea dreptului internațional. Folosirea negocierilor diplomatice pentru prevenirea și apărarea diferendelor și conflictelor interstatuale este calea conformă dreptului și eticii internaționale. T. Argezi optează ferm pentru această cale, asigurînd că „e o oțetie mai mare atunci cînd poți câștiga o victorie asupra-și, și pierdeți în cucerirea lumii cu brațul glîndirii, care câștigă înțelegerea și ea sfîrșită prin a supuna pe toți”. Gîndirea rațională pusă în slujba soluțiilor diplomatice pasnice constituie o temă pe care o vom regăsi și mai tîrziu în publicistica argeziană. Pacifismul întemeiat pe o gîndire înaintată se bucură de înțelegere simpatice a lui T. Argezi, fiind prezentat ca „o religie mare și un mijloc de îmbunătățire a minunatei brute omenesci”. Fidel credinței sale în rolul dreptului și al diplomației în stăvilirii forței, T. Argezi scrie în 1912: „.....trebuie admirată stăruința acestor puținii care într-o lume sălbatică și azi, opun acțiunii conferințe și cărți, și ies înaintea optirilor, să le operează din rîpa lor de sînge, cu o gîndire.”

Se cuvine a preciza că la T. Argezi „gîndirea” are un înțeles polivalent, înglobînd totalitatea mijloacelor raționale de rezolvare pasnică a diferendelor și a conflictelor. Astfel, în contextul de mai sus, el evocă practicarea arbitrajului internațional pentru

prevenirea războiului și conchide: „... e știut că a muri mai bine sau a ucidă mai bine nu-i o condiție indispensabilă da a pierde sau de-a câștiga mai mult. Rămîna gloria... Dar gloria e vanitate, și goana după ea presupune și multă nerozie.”

Folosirea căii militare pentru înfrățirea dreptului la autodeterminare a popoarelor este admisă cu toată claritatea de Tudor Argezi, atunci cînd instrumentarul mijloacelor politico-diplomatice eșuează. În articolul „Austria” din 22 iunie 1913, semnat I.N. Theodorescu în ziarul „Scara” se afirmă: „Austria, cu toată puterea ei, și cu toată perfidia ei, e slabă ca un copil răchitic. O agitație românească în Ardeal, o agitație slabă în provinciile străbute, create și dalmate, aruncă Austria în aer și o desface în mai multe țări. Cîteva luni de zile, și Imperiul habsburgic poate să fie o simplă amintire, și din această cultură intensă de fătăruicie, vor renăște cîteva țări întinse și cinșite. România știe de aici încolo că nu mai are de așteptat din partea Austro-Ungariei nimic altceva decît Transilvania și Bucovina, care ar să fie în toate sîră înțiriere în obștia lor.”

Acțiunea diplomatică românească era de neconceput în opinia lui T. Argezi în afara iubirii de patrie. Este semnificativ faptul că la trei zile după publicarea articolului „Austria”, la 25 iunie 1913, Tudor Argezi semna tot în ziarul „Scara” articolul „Lăsați politica și fiți patrioți” în care se sublinia necesitatea de a se urma „disciplina strictă pe care ne-o ordonă iubirea de patrie”, iar concluzia autorului este elocventă prin ea însăși: „Singura noastră preocupare a românilor, singura pasiune trebuie să fie acum una: triumful României. Fără de această preocupare, atotuborbană, restul e doșetăciune și acruș.”

Sarcinile diplomației în promovarea obiectivelor naționale nu reprezintă abstracțiuni, ci se integrează organic în activitatea politică generală a țării. Politicianismul poate deveni un obstacol în calea promovării unor idealuri superioare ale întregii națiuni, fiind întemeiat deseori pe interese personale. T. Argezi este pe deplin conștient de această realitate și la 29 iunie 1913 în articolul „Fără mîrgă, politica românească” („Scara”, Nr. 1239, pagina 1) întreabă: „Cine mai are dreptul să cugete la sine însuși, cînd patria reclamă eugătară tuturor, exclusiv pentru dînsu? Să înceteze vraja, să înceteze egoismul. Conștiințele trebuie să se prăvălească toate și să se dizolve în conștiința mare națională. Disciplina politicii trebuie să înăbușe toate ambițiile, toate sentimentele, toate pornirile lătrănești.”

Iar misiunea de înaltă răspundere ce revine diplomației românești este formulată de T. Argezi în articolul „Datoria după pace”, publicat în „Scara” din 27 iulie 1913, în care arată: „România nu mai poate cu nici un preț să mai stea închisă de-aici înainte între teamă și neîncredere. O situație viguroasă lădăntu și o politică limpede și energică

TUDOR ARGHEZI — CRONICAR DIPLOMATIC

Foste granițe, iată, datoriile bărbușilor noștri de stat, de azi și din viitor.

În 1915, în articolul „*Idealul național*” publicat în „*Cronica*” din 5 aprilie T. Arghezi rușinea asupra sarcinilor diplomației românești, reliefând faptul că în eforturile generale de a asigura țării un climat de splendoare morală, de înălțare a conștiințelor, trebuie să fie depășit stadiul dorințelor și să se construiască „o temărie pentru așternutul României viitoare, de cinste, de dreptate și de superioritate.”

În perioada interbelică activitatea de cronicar diplomatic a lui T. Arghezi cunoaște o puternică intensificare. Numai în cursul anului 1929 au fost identificate peste 40 de articoleșoare publicate în „*Bilete de papagal*” sub titlurile generice semnificative *Actualități*; *Secrete diplomatice*; *Internationale*; *Măsurate*. Diversitatea subiectelor abordate este impresionantă. Vom semnală câteva care țin de profesia diplomatică în sensul strict al cuvântului. Astfel, sub titlul *Un diplomat foarte modern*, T. Arghezi îl portretizează într-un mod original pe generalul Dawes, ambasadorul SUA în Marea Britanie. Referindu-se la activitatea sa, T. Arghezi scrie: „Nu s-a pomenit în diplomatie o astfel de viteză: Vineri, 14 iunie 1929 — vedu noastră, sosise la Londra. A doua zi, stăbilită, la Windsor, pretindea regelui scrisorile de acreditare. Duminică, pleacă în Scoția, unde are o întrevădere senațională, la Fowes, cu primul ministru, MacDonald. Marți, în sfârșit, rostește marea discurs de la „Pilgrim's Club” asupra dezarmării navale și a relațiilor anglo-americane. Ziarele engleze, umite, se-ntrăcă, dacă nu cumva spiritul practic al afacerilor cu ruina cu deădăriture arta diplomației, făcând din reculegere, meditație, tăcere și lene.”

Un alt diplomat american Fletcher, fostul ambasador al SUA la Roma, este prezentat ca un simbol caricatural al prudenței. Fletcher urma să fie numit ambasadorul SUA la Paris. Arătându-i-se un anunt dintr-un ziar new-yorkez după care d-l Fox and Co, antreprenori de pompe funebre, aveau de gând să introducă aeroplanul pentru înmormintări, în cazul clienților de vară, Fletcher ar fi răspuns: „Prefer să nu fii înmormântat cu aeroplanul. Dacă se răstoarnă? S-ar putea să mi se împlină vreo nenorocire...”

Într-o altă „mini-tabletă” din „*Bilete de papagal*” T. Arghezi relatează că Austen Chamberlain, fostul ministru de externe al Marii Britanii „o usă feminist concina, dar care nu disprețuiește gluma.”

— Credeți că vom fi mai fericiți când vom fi guvernati de femei? I-a întrebat cineva de cuind, pe un ton mai mult decât îndoielnic.

— Pui rău întrebarea, răspunsese fostul ministru britanic. Trebuie să spui: „Stăm mai fericiți de când stătem guvernați de

femei?!” Precizăm că aceste rânduri au apărut la 29 iulie 1929. Cititorii sînt invitați să le actualizeze mintal, avînd prezentă în spirit imaginea primului ministru britanic din 1983, d-na Margaret Thatcher, supranumită „Lady de fier”.

Cu subiecte mai trata T. Arghezi sub genericul „actualităților” și „secretelor diplomatice” din „*Bilete de papagal*”? Precedentele SUA Coolidge în calitate de zămist; Mussolini și Vaticanul; președintele Mexicului și mandatul său; pașaportul lui Stresemann, ministrului Balfour dintr-o casă din Londra în care a locuit numai 58 de ani; Winston Churchill în calitate de sculptor și de ministru de finanțe într-o Londră în care ambasadorul SUA este compozitor; un muzicolog englez care-l știe pe Shakespeare pe dinăfară cîștigă o grevă alindu-și patronul să se doreze la revendicările greviștilor; epidemia wagneriană; primul ministru al Angliei MacDonald și filmul vorbitor; ironia ministrului cultelor din Prusia; lepăta „diplomatică” pentru tronul Afganistanului.

În perioada interbelică T. Arghezi nu se va ocupa însă numai de partea anecdotică a vieții diplomatice, orielt de pasionantă ar fi fost aceasta. În 1933 îl regăsim în postura de critic competent al „*Pactului celor patru*”, denumit ironic „*Pactul pătrat*”, cu argumente științifice care pot provoca invidia unui profesor universitar de drept internațional. Seizind cu finețe specificitatea diplomatică îngubură a temei, T. Arghezi scrie în publicația „*Progresul social*” din 20 iunie 1933: „Europa trece în numărul patru. Inițiativa Italiei, unde rezidență Trinitatea și Indivizibilitatea, s-a încheiat cu un contract între patru. Anglia, Franța, Germania și țara domnului Mussolini l-au semnat, după ce, rămase la vechea unitate triplă, Cehoslovacia, Iugoslavia și România uclăseră un pact dăscălesc.” T. Arghezi manifestă spirit vizionar, apreciind că acest Pact este prevestitor de război. Fără a fi, prin profesie, jurișt sau diplomat, el remarcă cu mult rafinament că „*Pactul pătrat face încă o dată ierarhizarea statelor după mărime, și a popoarelor după vechime...*” Seizind limitele diplomației și ale dreptului internațional, el remarcă faptul că în practic „*puterea dă drepturi pe care Dreptul le ratifică întotdeauna*”. Iar pensifierea hegemonismului practicat de marile puteri este realizată cu o extraordinară forță de sugestie: „*Statele mici furnizează filateliciștilor timbre postale variate și amatorilor ex-entriei soții erotice*”.

Din ampla publicistică argheziiană din perioada celui de-al doilea război mondial reamintim pamfletul „*Baroane*”, precă cunoscut cititorilor pentru a-l mai relata aici. Precizăm că această minicapodoperă de „desfințare” artistică a ambasadorului Germaniei hilariște la București a apărut în „*Informația zilei*”, anul III, Nr. 826, din 1 octombrie 1943. A împlinit, deci, vîrsta de 40 de ani, fără a-și fi pierdut una din calitățile sale unice — aceea de a fi, poate,

„Urăște războiul, atacă-l și-l învinge!”

În istoria universală a publicisticii una din cele mai aspre și mai necruțătoare critici pronunțate vreodată la adresa unui diplomat. Această piesă vitriolică nu-și are pe- reche nici în portretistica lui T. Argezei vizind alți diplomați români sau străini.

Dealtfel, chiar atunci când scrie despre mari diplomați români, cum este cazul lui Nicolae Titulescu, pamfletarul T. Argezei rămâne fidel tezei sale că „Un portret bun e fără elogii”. Nicolae Titulescu este denumit „mare Președinte”, căruia i se recunoaște însă meritul de a fi „surzorul aproape exclusiv de idei și acțiuni al Europei occidentale”. Mai mult, T. Argezei îi ne să precizeze că „Președintele nostru a transportat încet acasă, în lei, în poli și în suturi averile, din care trăiesc popoarele și se împietrănesc: prestigii”. În schimb, unui diplomat onorabil, apreciat de N. Titulescu, și anume I. Ciotori, i se aplică eticheta de „poștanie suavă” și i se contestă meritele, prilej de reflecție filosofică pentru T. Argezei: „Diplomația celebrărilor feroase din istorie nu e prin urmare întotdeauna atât de exclusivistă și de trușă, pe cât pretind uzuratorii ei detractori. Nu există o lege de fatalitate care împinge în carieră numai pe aristocrați, refuzând intrarea sub cupolele-i gloriole personalităților ieșite din profanitate artistică.”

Pe un plan mai general, T. Argezei stigmatizează demagogia atât în profesia diplomatică, cât și în activitatea politică, în amalgamul ei. El consideră că „Demagog este tot înoul care nu-și trăiește ideea și sentimentul, care nu-și trăiește nația și numai le maimulește.”

După cel de-al doilea război mondial îi regăsim pe T. Argezei prezent în analiza politico-diplomatică a unor importante evenimente. Pornind de la necesitatea înfăptuirii aspirațiilor evreilor de a avea un stat propriu, T. Argezei formulează în iunie 1945 considerente de mare actualitate pentru materializarea dreptului popoarelor la autodeterminare, valabile și în cazul poporului palestinian. Argezei susține că „un popor trebuie să aibă o patrie ca să-și poată în voie toate personalitatea...”. În opinia sa „În regim de spaimă și de incertitudine, marea nesiguranță a vieții împiedică plenitudinea dezvoltării caracteristicii naționale. Nici conglomeratul de popoare într-un stat eterogen nu poate înlesni integral. Poporul are nevoie să se simtă acasă la el, erict i-ar fi casa de slăbă. Ar fi putut poporul românesc să dea pe Eminescu fără patrie, chiar subvedă, dar reală, a celor două principate? Dar energile ardelenști?” Opțiunea autorului pentru realizarea dreptului popoarelor de a-și hotărî liber destinele, prin constituirea de state naționale este clară și neclintită: „Orice altă soluție, afară de întemeierea unui patrii, e nesăbuită și adaugă la o veche, amără experiență, o nouă amărăciune.”

Tudor Arghezi a avut fericitul prilej de a scrie și despre diplomația României noi. În 1956 salută rezultatele practicei unei diplomații pusă statornic în slujba păcii, ea valoare supremă a întregii umanități. El constată cu bucurie: „Învățătura de înfrățire a nemurilor vecine a dat rodul prieteniei. Prietenia crește zi de zi. Noi, în acești București, celebri odinioară prin năvrușuri, ne întâlnim azi cu negri, cu chinezi, cu coreeni: limitele morale ale țării s-au lăsat de la Dunăre peste continente și oceane. China, India, Australia, America s-au apropiat de bisericuța ciobanului Bucur... Nu mai stătem singuratici și străini, în circosă jur împrejurul țării: ne găsim între prieteni. Dacă trebuie păstrată formula „Trăiască!” întrebându-se, atât de angropozi adăugată — Trăiască Prietenia!”

Într-o corespondență de la Geneva, datată 10 septembrie 1963, relatându-și impresiile de la o ședință a Comitetului celor optsprezece state pentru dezarmare, care a avut loc la Palatul Națiunilor Unite sub președinția României, Tudor Arghezi subliniază „Doud compensații finale: una patriotică și calatită europeană... În sfârșit, țara noastră se face, fără propagandă trimbișiei, tobelor, a surtelor și a tipsetei, utilizate pasional de alpi, bine cunoscută ignoranței înșorătoare, geografice și politice, occidentale, prin valorile naționale legată din ce în ce mai divers la lumină, și capătă tot mai multă autoritate și putere morală.”

Cu un an înainte de trecerea sa în lumea umbrelor, în „Seteata” din 6 mai 1966, Tudor Arghezi își exprimă satisfacția de a vedea „socialismul ridicându-se în perspectivă”. El salută „biruința inteligentă”. După 55 de ani de la formularea unei speranțe în care a crezut fără găvâire, T. Argezei putea să scrie: „Biruitoare, muncitorimea și-a impus forța și îndrăzneala. Judecata timpului a fost pusă ca o muzică, pe note. Instrumentele de luptă și victorie sînt ale gloriei. Peste toate universitățile, o universalitate, lumina.”

Cuvîntul are la T. Argezei cu adevărat o forță veridictuală. Puginile sale „diplomatice” vin să o confirme. Într-o lume tensiunată în care folosirea nesăbuită a violenței riscă să împingă omenirea în preistorie, mesajul vibrant de pace și înțelegere pe care îl aduce T. Argezei atât pe tărîmul majestuos al poeziei, cât și pe cel al publicisticii, opțiunea sa umanistă pentru universalizarea și ocrotirea dreptului la viață adaugă un capitol generos de umanism la zestrea de valori spirituale pe care România o dezvoltă în comunitatea internațională, ca mandat al unui popor care dorește ca diplomația să slujească binele, liniștea și progresul omului.

IOAN VOICU ■

New York, 24 octombrie 1983
(Ziua Națiunilor Unite)